

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.”

DJELA APOSTOLSKA 11:26

Antiohija

jul/avgust 2025.

broj 196

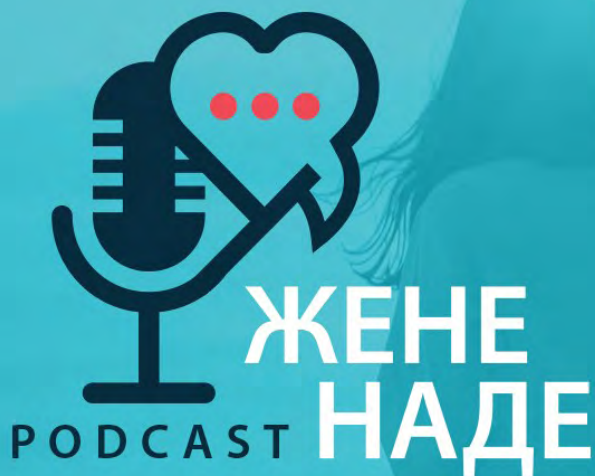
**SVAKI DOBAR DAR I SAVRŠEN
POKLON DOLAZI NAM ODOZGO...**

JAKOVLJEVA 1:17A

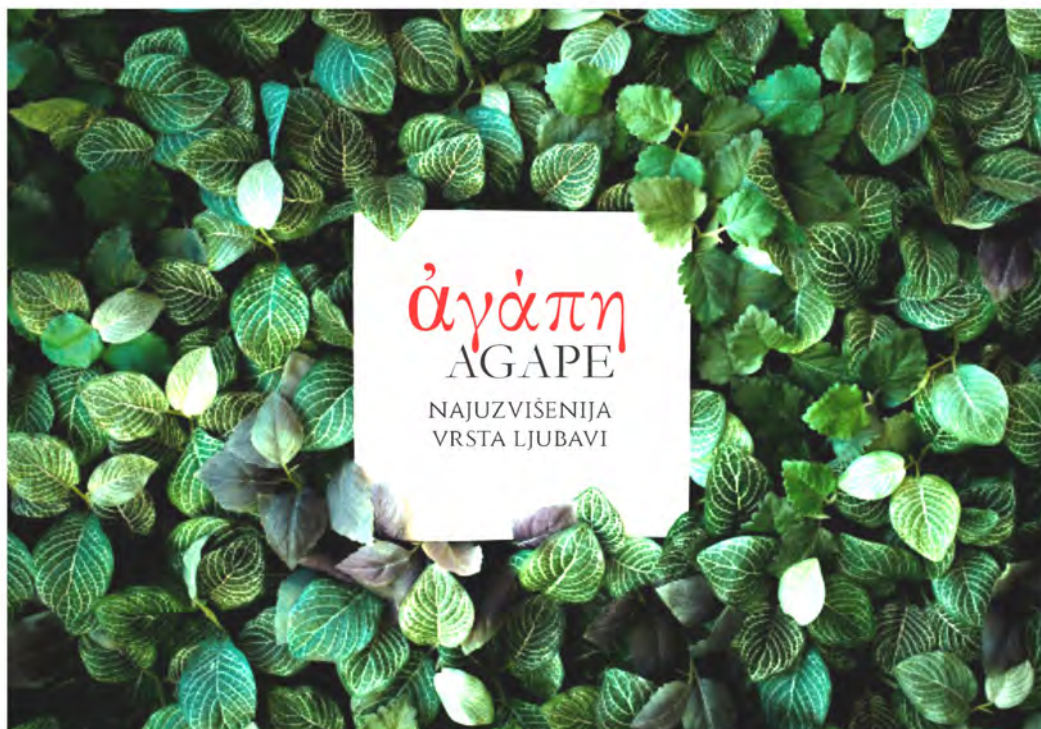

BOG JE DOBAR

Podcast „Žene nade“ možete da slušate
na našem YouTube kanalu „Žene nade“
ili na našem sajtu ikonos.org.rs
Kontakt telefon +381 62396331

Zapratite nas na Fejsbuku i Instagramu

ἀγάπη
AGAPE

Zahvaljujemo se svima
koji su svojim priložima
finansijski pomogli
štampanje i distribuciju
ovog broja Antiohije.

To su:

Hristova jevanđeoska crkva u Senti,
Nadina Goncalves iz Zenice,
vjernici iz Banjaluke, Srpcia i Doboja.

Izdavač : Antiohija | **Adresa :** Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH
Kontakt telefon : +387 [0]65 535 931 | **Tiraž :** 1000 | **Štampa :** Minerva, Subotica

PENTEKOST

Razmišljam o ogromnoj Božijoj ljubavi prema nama. Želim sa vama podijeliti nešto o sili Pentekosta. Tokom perioda od četrdeset dana od događaja na Golgoti pa do dana Pentekosta, Hristovi učenici su bili u beznadežnoj situaciji. Bili su naprosto zbunjeni i uplašeni. Nisu znali gdje bi se okrenuli, izgubili su vjeru, nadu i ljubav. Međutim, na dan Pentekosta, silaskom Duha Svetoga na njih, ta utučenost je odjednom nestala i sila Pentekosta ih je ispunila.

Učenici su primili snažno otkrivenje o Hristovoj smrti i vaskrsenju. Prije Pentekosta, Hristova smrt im je izgledala tragično. Mislili su da je Hrist gubitnik. Hristovi su neprijatelji bili veoma zadovoljni jer su zaustavili Njegovu službu. Razumljivo je onda što su i Njegovi učenici potpuno izgubili nadu.

Nakon Pentekosta, pod snažnim otkrivenjem Duha Svetoga, odjednom su razumjeli pravo

značenje krsta i Božije konačne pobjede. Prije Pentekosta nisu imali objavu Duha. Spoznajom uma nikada ne bi mogli shvatiti Hristovu smrt.

Dolaskom Sve-tog Duha, doživjeli su snažno otkrivenje. Počeli su da uviđaju da im je Hristova smrt donijela izbavljenje od grijeha. Razumjeli su da ih je Hristova krv izmirila sa nebeskim Ocem. Razumjeli su da je Hristovo raspeće uzelo njihove slabosti i ponijelo njihove bolesti. Tada su mogli da razumiju Hrista, Njega koji je svojom smrću otklonio svako prokletstvo iz njihovih života. Kroz Njegovu smrt i vaskrsenje, mogli su da vide da je potpuno pobijedio smrt i pakao. Mogli su da vide konačnu Božiju pobjedu nad grijehom, đavolom, bolestima i prokletstvom smrti.

Pentekost je donio ljudima snažnu prisutnost Isusa Hrista.

Prije Pentekosta, učenici su osjećali strašnu usamljenost i strah. Mislili su da ih je Bog napustio. Nakon Pentekosta se Hristova prisutnost snažno očitovala u njihovim srcima. Odjednom su osjetili hrabrost, nadu i silu. Više se nisu osjećali kao siročići. Tada su otkrili da se nalaze u Hristovom carstvu. Isus im je govorio o carstvu Božijem koristeći razne usporedbe. Kako izgleda to carstvo? Carstvo nebesko je nalik zrnu gorušice koje raste u zemlji i razvija se u ogromno stablo.

Isus je govorio o ženi koja je izgubila novčić. Svuda ga je tražila i konačno ga je pronašla. Isus je rekao da je tako i sa carstvom nebeskim, te da je carstvo Božije slično pridobijanju izgubljenih duša. Isus je rekao da je carstvo Božije otvoreno i za siromahe. Evanđelje dolazi među njih i obnavlja im nadu i ljudsko dostojanstvo. Isusovi učenici su bili obeshrabreni i utučeni. Odjednom su osjetili Hristovu prisutnost kroz silu Božijeg blagoslova. Tada je carstvo

Božije počelo da očituje svoju slavu u njima i oni su ustali i počeli da šire to carstvo po cijelom svijetu.

Isus Hrist je Car nebeskog carstva i vojski anđela koje su u tom carstvu. Anđeli vas okružuju baš sada i vi ste više nego pobjednici u Isusu Hristu jer imate carstvo nebesko u svojim srcima. Pentekost je donio silnu ljubav Isusa Hrista u vaša srca. Prije Pentekosta, apostoli su imali malo ljubavi prema izgubljenima. No, poslije su svi izgarali za Hrista. Sve su ostavili kako bi sa velikom Božijom ljubavi dovodili izgubljene duše Bogu.

Ljubav mora saosjećati s nevoljnima. Ako ljubite, onda ste otvoreni i za povrede i trpljenje. Bog nas ljubi i zato je dao svoga ljubljenog Sina. Bio je povrijeđen. Trpio je jer je dao svog jedinorodnog Sina. Isus vas ljubi i zbog toga je bio ranjavan. Kada prihvatite Hristovu ljubav, i vi ćete biti ranjavani. Trpićete zbog brige za izgubljenima i unesrećenima.

Poistovjetićete se sa bolesnima, izgubljenima i odbačenima. Dakle, ako imate ljubav Božiju, imaćete i patnju. Naš Bog je Bog patnje.

Kada su Hristovi učenici primili Duha Svetoga, On je izlio Božiju ljubav u njihova srca. Ljubav ih je gonila ka grešnicima. Ljubav ih je gonila ka bolesnima. Ljubav ih je gonila ka odbačenima. Ljubav ih je gonila da trpe sa njima. Pentekostno iskustvo nije puka zabava i uzbuđenje. Ono te čini strpljivim, ranjivim i izdržljivim.

Da li ti je stalo do grešnika? Da li ti je stalo do bolesnih? Da li ti je stalo do gladnih? Da li se brineš za nemoćnu djecu?

Ljubav će da te poistovjeti sa njihovim patničkim životima. To je razlog zašto su Hristovi učenici napustili svoje domove, porodice, poslove, te se posvetili ljudima u patnji kojima su donosili odgovore na njihovo trpljenje - Isusa Hrista. Isus Hrist je odgovor za grešnike. Isus Hrist je odgovor za bolesne. Isus Hrist je odgovor za gladne. Isus Hrist je odgovor za napaćeno čovječanstvo. Stoga je iskustvo Pente-kosta silno iskustvo Božije ljubavi.

Učenici su imali snažno svjedočanstvo zbog doživljenog Pentekosta. Prije njega nisu mogli da zadobijaju izgubljene. Nisu mogli da ozdravljaju bolesne, niti da izgone demone. Nakon Pentekosta su primili silu za svjedočenje. Snažno presvjedočenje je pratilo Petrovu propovijed. Velikom silom su ozdravljali bolesne, izgonili demone, čak su i mrtve podizali. Bili su promijenjeni i kao takvi su mijenjali društvo i svijet.

Ljudi su željni Božijih manifestacija. Trebamo se radovati u Hristu. Međutim, budimo oprezni da naša radost ne ostane samo radost, već da nastanu kvalitativne promjene po sili Duha Svetoga – predanost Bogu i sveto življenje. Zato nikada ne napuštajte biblijsku nauku. U Pentakostnom pokretu katkad imamo „divlju vatru“. Neki ljudi imaju pretjerana iskustva. Takvi kažu da je svaka radost od Duha Svetoga, ili pak kažu, da budući da su srećni, to mora da je od Gospoda. Moramo da prosuđujemo stvari. Moramo da ih prije svega prosuđujemo kroz biblijsku nauku. Moramo da se držimo biblijske nauke i da ne tražimo ništa izvan nje.

Biblijska nauka treba da stoji iza svakog iskustva.

Pentekost je donio očišćenje i silu posvećenja. Spašeni smo vjerom u Isusa Hrista, a ne po našim djelima. Nismo spašeni nekim obredima. Ako ne živimo posvećeno, naša vjera u Hrista može da bude uzaludna. Istina, potrebna su nam i očitovanja raznih duhovnih darova. Trebamo blagoslovljene službe. No ako ne živimo posvećenim životom, tada će se zdanje našeg spasenja srušiti.

Blagoslov Penetekosta je sila svetosti. Postoje opasne sklonosti hrišćana da umjesto posvećenog života teže za ličnom srećom, radošću i uzvišenošću. Duh Sveti je došao da nas dovede do pokajanja. Došao je da nas pročisti. Bez posvećenja nemamo pravo da tražimo Duha Svetoga. Radost i veselje nisu najvažnije stvari na našim bogoslužjenjima. Okuplja-

mo se zbog toga da obožavamo Boga Oca i Njegovog Sina Isusa Hrista. Stoga tražimo očišćenje i posvećenje.

Pentekost nije održavanje nekih obreda, niti je to samo neka teologija. Pentekost je sila. To je sila Hristove prisutnosti. Pentekost je sila Hristove ljubavi i posvećenja. Pođimo zajedno sa silom Pentekosta. Neka cijeli svijet čuje spasonosnu poruku našeg Gospoda Isusa.

Bog od nas očekuje da ustanemo i propovijedamo evanđelje Isusa Hrista svim ljudima na svijetu. Imamo Hristovu objavu. On je sa nama u svoj punini kroz Svetog Duha. U svojim srcima imamo ljubav Božiju. Imamo to živo iskustvo. Dopus-timo Bogu da nas mijenja, i da mijenja svijet kroz nas. Neka cijeli svijet sazna da je Isus Hrist isti juče, danas i zauvijek.

Jongi Čo

PROROK AVDIJA: EDOMOV POSLJEDNJI OBROK

Istraživanje malih proroka Starog zavjeta

Od ubistva Avelja od strane njegovog brata Kajina (Postanak 4:1-15), ljudska istorija je obilježena ciklusima u kojima bi neko bio uvrijeđen, a zatim bi uslijedio otvoreni sukob.

Svi roditelji jako dobro znaju ovaj scenario: djeca se srećno igraju u drugoj sobi dok jedno ne otme igračku od drugog, i tada počinju vriska, plač i svađa. Sukob ima svoj korijen u uvredi – bilo u porodici, u crkvi, u zajednici ili između nacija – gdje god postoji interakcija između pojedinaca, postoji mogućnost za uvredu i sukob.

Knjiga proroka Avdije sadrži samo 21 stih, i napisana je odmah nakon pada i razaranja Jerusalima od strane Vavilonaca 586. godine prije nove ere. To znači da je Avdija bio savremenik proroka Jeremije. Prorok Jeremija je napisao 52 poglavlja u svojoj knjizi tokom dužeg perioda, pokrivajući mnoge teme i pišući o različitim kraljevstvima i njihovim odnosima sa Izraelom. Avdija je bio fokusiran samo na jedan odnos koji je bio u velikoj krizi, a to je odnos između kraljevstva Izraela i njegovog susjeda - kraljevstva Edoma.

Gorki sukob između ova dva kraljevstva, Izraela i Edoma, potekao je iz sukoba koji se dogodio vijekovima ranije. To je sukob između njihovih osnivača i praočeva - Jakova i Isava, braće blizanaca, koji su bili Isakovi sinovi, a Avramovi unuci (Postanak 25:19-36:43). Ova dva brata su započela svoju borbu dok su još bili u utrobi svoje majke Reveke, priređujući joj veoma neugodnih devet mjeseci trudnoće.

Dok su se ovi mladići pripremali da napuste očev šator i da svaki ostavi svoj trag u svijetu, pitanje naslijeđa (i duhovnog i materijalnog) postalo je tačka spora među njima. Isav, kao prvorodenac, imao je pravo „prvorodstva“, što ga je pozicioniralo tako da je trebalo da naslijedi „dvostruki dio“. Ipak, u trenutku slabosti, prodao je svoje prvorodstvo svome bratu Jakovu. Nedugo zatim, kada je došlo vrijeme da Isak prenese Avramov blagoslov svom prvorodencu, Isav (koji je već prodao svoje prvorodstvo) je saznao da je njegov brat Jakov prevario njihovog oca Isaka (koji je tada bio slijep), i primio blagoslov umjesto Isava. Nepotrebno je reći, Isav je bio uvrijeđen do

srži svoga bića, i pokušao je da ubije svog brata Jakova. Namjeravao je uraditi isto što je Kajin učinio Avelju, ali nije bio uspješan u tome. Sukob između Isava (oca Edoma) i Jakova (oca Izraela) nastaviće se generacijama kroz njihova kraljevstva.

Vraćajući se u Avdijino vrijeme, njegova proročka riječ Edomu bila je u osnovi sljedeća: izabrali ste da budete partneri sa Vavilonom da uništite svog brata Izraela, ali Izrael će preživjeti, biti obnovljen i napredovati. Međutim, Edome, vi kao kraljevstvo nećete preživjeti, niti ćete biti obnovljeni. Glavni grad Izraela biće ponovo izgrađen, ali glavni grad Edoma, Petra, prestaće da bude naseljen.

U vrijeme slabosti svog brata, Edom je podigao mač protiv Izraela. Dok su Vavilonci osvajali Jerusolim, Edomci su zauzeli položaje na okolnim putevima i napadali iz zasjede Izraelce koji su bježali iz grada, ubijajući ih i predajući druge preživjele u ruke Vaviloncima da postanu njihovi robovi. Ova izdaja prema njihovom bratu Jakovu (Izraelu) biće Isavova (Edomova) posljednja gozba.

Avdijino ime doslovno znači „sluga Gospodnji“, a konceptu-

alno značenje na hebrejskom znači „onaj koji nadgleda ulaz u šator/kuću“. Ovo je vrlo dobar opis uloge proroka - imati uvid pozicionirati osobu tako da može da nadzire. Autoritet ne dolazi iz titule, već iz prenošenja proročkog pomazanja. Proročko pomazanje tiče se reda aktivnosti i ponašanja unutar kuće Božije - održavanja standarda svetosti i čistote - dok se takođe pazi na spoljne uticaje koji bi prijetili tom božanskom porijeklu.

Evo nekoliko razmišljanja:

- ***Uvrede (ranjeno srce)***, ostavljene bez iscjeljenja i rješenja, biće korijen iz kojeg će niknuti razočaranje, nepovjerenje, gorčina, mržnja, bijes, podjela i nasilje, i rasti kao divlje grane u našim životima.
- ***Uvrede počinju u srcu, na ličnom nivou***, što prvo utiče na naš odnos sa onim ko nas je uvrijedio. Ako se ostave da tinjaju, preliće se u druge odnose i čak postati generacijsko ropstvo.
- ***Uvrede i ponos su povezani*** – uklonite ponos i riješićete uvredu. Naš ponos će nas zaslijepiti za pravedan put pomirenja – sprečavajući nas da se pokajemo i zatražimo

oproštaj od onoga koga smo uvrijedili, i isto tako sprečavajući nas da primimo izvinjenje od onoga ko nas je uvrijedio i da im oprostimo.

- ***Uvrede mogu biti prilika da preispitamo i pročistimo svoja srca***, da omekšamo srca prema Bogu i našim bližnjima; ili mogu imati suprotan efekat - otvrdnjavanje naših srca. Možda ne možemo kontrolisati šta će drugi reći ili učiniti što može raniti naša srca, ali možemo odmah odlučiti da li ćemo dozvoliti ili ne dozvoliti da ta uvreda ima prebivalište u našim srcima. Ta odluka će odrediti da li ćemo živjeti zdrav ili nezdrav život.

Ključni stih je Avdija 1:15: „*Blizu je dan Gospodnji svim narodima. Šta si činio, činiće se tebi. Obiće ti se o glavu djela tvoja.*”

U osnovi, ovo je princip sijanja i žetve. Ako siješ oproštaj, žanješ oproštaj (Matej 6:12; Marko 11:25-26). Ako siješ blagoslov, žanješ blagoslov. Ako siješ kletvu, žanješ kletvu.

Tokom najgorih okolnosti za grad Jerusalim, Gospod daje Avdiji sljedeća obećanja da ih proglasi narodu:

„A na gori Sion spasenje će biti i biće ona svetinja, a dom će Jakovljev zaposjesti posede svoje. Vatra će postati dom Jakovljev, dom Josifov biće plamen, a dom Isavov postaće strnjika. I spaliće ih, progutaće ih, i neće se spasti niko iz doma Isavovog - jer tako kaže Gospod” (Avdija 1:17-18).

Iz tragedija i poteškoća kroz koje su stanovnici Jerusalima prolazili u sadašnjosti, njihova budućnost je ipak bila puna nade - Bog će doneti izbavljenje na Goru Sion. Njegova svetost biće uspostavljena među njima. Umjesto da Izrael postane posjed, sveden na puku robu i da budu kao robovi svojih neprijatelja, oni će preuzeti vlasništvo nad posjedima svojih neprijatelja. Na kraju, Bog će ih preobraziti, umjesto da bude

ogrevno drvo, postaće oganj koji će proždrijeti njihove neprijatelje.

Avdija završava 21. stihom: *„I izaći će izbavljeni na goru Sion da sude gori Isavovoj i Carstvo će pripadati Gospodu.”*

Bog je Bog preokreta. Iako su Izraelci odvođeni u ropstvo u Vavilon u Avdijino vrijeme, prorok vidi Dan Gospodnji kada će Izraelci biti vraćeni u svoju zemlju i prestonicu - Jerusolim, ne noseći odjeću ropstva već odjeću slobode. Iz pozicije slobode sudiće svojim neprijateljima, posebno kraljevstvu Edoma.

Kraljevstvo pripada Gospodu, i samo će Gospod sjediti na prestolu. Budimo vjerni Kralju kraljeva, Isusu, našem Gospodu.

Robert Jurjević, Sarajevo

ŠEST ZNAKOVA TOKSIČNOG „APOSTOLA”

Upravo sam proveo dvije sedmice u Južnoj Americi, gdje se Duh Sveti kreće na najrazličitije načine. Crkve rastu i svaki prosječan hrišćanin strastveno dijeli svoju vjeru. Jedna nedavna studija pokazala je da se jedan od pet Latinoamerikana sada identifikuje kao eva-

ndeoski hrišćanin, a većina njih su pentekostalci.

Taj rast ima i svojih problema. Iako u ovom području sigurno ima mnogo zdravih hrišćanskih pokreta, druge crkve pate od nedostatka obučenog vođstva. Neobučene i neprovjerene vođe često karakterišu duhovno zlo-

stavljanje, lažne doktrine i financijska korupcija.

U posljednje vrijeme sam se više bavio vođama koje se izjašnjavaju kao „apostoli“ iako nemaju pravo da nose taj naziv. Vjerujem da je istinsko apostolsko vođstvo danas potrebno, ali mala vojska nametnika prijeti da oštetiti Božije djelo. Vrijeme je da poslušamo apostola Pavla, koji je upozorio na „lažne apostole“ i „prativorne radnike“ koji se „prerušavaju u Hristove apostole“ (2. Kor. 11:13).

Razlučivanje između istinskog i lažnog apostola nije komplicirano. S obzirom da nam Pismo jasno govori da je Pavle naš apostolski model (vidi 1. Kor. 4:16), njegov predani život možemo upotrijebiti kao svoj standard. Evo šest znakova da neki muškarac ili neka žena koji polažu pravo na ulogu apostolskog vođe zapravo imaju opasan uticaj u crkvi.

1. Toksičan „apostol“ zahtijeva titulu. Jedan popularni televizijski propovjednik u Sjedinjenim Američkim Državama obično šalje pismo svojim domaćinima prije bilo kojeg propovjedničkog angažmana i navodi da se uz njegovo ime mora dodati titula „apostol“. Uporedite taj a-

rogantni stav sa Pavlovom poniznošću, koja je sebe nazvao najvećim grešnikom (vidi 1. Tim. 1:15). Ako čovjek zahtijeva da ga ljudi uzdižu, i da ima neki elitni status, možete biti sigurni da ima ozbiljnu manu u karakteru.

2. Toksičan „apostol“ nosi auru samobitnosti. U nekim crkvama koje sam posjećivao u Africi, „Božiji čovjek“ čeka da prođe slavljenje da bi ušao u dvoranu, a onda slijedi pratnja. Neko nosi njegovu Bibliju, drugi nosi maramicu, neko nosi njegovu flašu s vodom, a drugi donosi njegov iPad. Ovaj spektakl je osmišljen kako bi impresionirao ljude, ali to je sve samo religiozno pozorište. To je uvreda za Boga. Možete biti sigurni da će čovjek s toliko ponosa uskoro pasti.

3. Toksičan „apostol“ je nedostupan. Pastor kojeg poznajem u jednoj latinoameričkoj zemlji pripada mreži crkava kojom upravlja jedan snažan propovjednik. Kada sam pitao tog svog prijatelja da li dobija savjete ili mentorstvo od vođe, odgovor je bio ne. „Apostol“ vođama u svojoj zajednici ne nudi savjetovanje, obuku ili lično savjetovanje bilo koje vrste. On jednostavno stupa za propovje-

daonicu da propovijeda, a zatim ode svojim putem.

Stil apostola Pavla bio je potpuno suprotan. Umjesto da bude dalek i bezličan, Pavle je provodio vrijeme sa onima koje je mentorisao. Rekao je Solunjanima: „Bili smo toliko puni ljubavi prema vama da smo bili voljni da vam predamo ne samo Božije evanđelje nego i svoje živote, jer ste nam postali dragi“ (1. Sol. 2:8). Ako „apostol“ ne može doći na isti nivo s ljudima i razgovarati sa njima, on je onda na pogrešnoj poziciji.

4. Toksičan „apostol“ dominira ljudima i kontroliše ih. Apostol Pavle je rekao Timoteju da se od crkvenih vođa traži da budu blagi a „ne svađalice“ (1. Tim. 3:3). Poznao sam takozvane apostole koji su upotrijebili svoju nasilnu narav da manipulišu i zastrašuju svoje sljedbenike. Čovjek koji je pun ljutnje nije ponizan i predan. Bog nikada ne bi povjerio apostolsku službu nekome sa takvom kobnom manom. Gospod će najprije iscrpiti njegov gnjev i zamijeniti ga Isusovom slatkoćom prije nego što mu dopusti da bude pastir Božijeg naroda.

5. Toksičan „apostol“ odbija da sarađuje sa crkvama izvan svo-

je mreže. Lažni apostoli su nesigurni zbog nedostatka obuke, pa se osjećaju ugroženi uspjehom drugih vođa. Razvijaju atmosferu elitizma, i pretvaraju se da su njihove doktrine i stilovi propovijedanja superiorniji od svih drugih.

Lažni apostoli takođe zahtijevaju strogu odanost svojim crkvenim zajednicama i mogu čak proklinjati članove koji odlaze. Pravi apostoli nisu kontrolori ili elitisti; oni rade na tome da prošire kraljevstvo Božije, a ne samo svoju crkvu ili denominaciju.

6. Toksičan „apostol“ zahtijeva finansije. Pitao sam jednog prijatelja u Latinskoj Americi da li mu je njegov „apostol“ ponudio bračno savjetovanje, ohrabrenje ili obuku u službi. On je odgovorio: „Ne, jedine rasprave koje imamo su o desetku koji mu dugujem.“ Kako je tragično što vrijedne pastore trgaju vukovi u ovčijem ruhu.

Dok se borimo za pravo apostolsko vođstvo u današnjoj crkvi, izbjegnimo zamke nezrelosti. Potreban nam je karakter, poniznost i integritet, kao i snažno pomazanje. Ne slijedite lažne apostole.

J. Lee Grady

CRKVA KOJA MOŽE DA PROMENI SVET

Tada je mnogo pobožnih Judeja, koji su došli iz svake zemlje pod nebom, boravilo u Jerusalmu. Kad se začuo onaj zvuk, mnogo ljudi se okupilo tamo. Bili su zbunjeni, jer je svako od njih čuo kako se govori na njegovom jeziku. Pitali su se u čudu: „Zar nisu svi ovi što govore Galilejci?“

Djela apostolska 2:5-7

Svako ko je ikada sleteo na stari aerodrom u Hong Kongu zna kakvo je to jezivo iskustvo bilo. Imao sam pogled kroz prozor, i bilo je zaista spektakularno kada je avion kružio iznad ovog neverovatnog grada ispunjenog oblakoderima. Mogle su se videti visoke planine. Leteći iznad luke i čuvenih trajekata, avion je zatim krenuo ka nečemu što je izgledalo kao neverovatno kratka pista. Mislim da su svi koji su bili sa mnom u avionu i koji su ovo radili prvi put bili sigurni da je pilot

pogrešio i da ćemo završiti u moru. Da se to ne bi dogodilo, kada su točkovi dotakli pistu, pilot je tako pritisnuo kočnicu. Ako ste ikada bili u automobilu u situaciji da ste umalo doživeli nesreću i da ste morali svom snagom da pritisnete kočnice da to izbegnete, znajte da smo se tako i mi osećali dok se avion zaustavljao.

Nakon izlaska iz aviona, krenuo sam ka trajektu da pređem luku i odem u svoj privremeni dom, veliku bazu *Mladih s misijom* (YWAM) smeštenu u brdima sa spektakularnim pogledom. Imala je brojno osoblje i veoma prijateljski nastrojene ljude koji su me dočekali sa veoma jeftinim smeštajem u kome su bili ljudi iz celog sveta. Pokazali su mi moj krevet na sprat i podsetili me da će ujutru biti vreme za slavljenje i obožavanje, a zatim sam bio dobrodošao da se pridružim jednom od mnogih timova koji idu u grad da rade sve, od čišćenja najgorih četvrti, preko milostive službe najsiro-

mašnjijima, do ulične evangelizacije pri čemu su koristili dramu, muziku i propovedanje. Kada god putujete van svoje domovine, ako imate priliku da odete u jednu od ovih baza i pratite timove koji obavljaju svoju službu i dele ljubav Isusu, to vam toplo preporučujem.

Nedelje su za mene uvek bile fascinantne i zaista sam se radovao odlasku u crkvu u Hong Kongu u kojoj se govori kanton-ski. Ljudi iz baze su mi preporučili da idem u crkvu čiji je pastor bio Amerikanac po imenu Denis Balkombe. Nekako sam se tokom putovanja zabunio oko vremena i stigao sam u crkvu sat vremena ranije. Ovo je bilo moje prvo iskustvo da prisustvujem na bogosluženju u crkvi koja se nalazila u stambenoj zgradi. Ne sećam se na kom je spratu bila, ali kada sam izašao iz lifta i počeo da ulazim u prostoriju, odmah sam shvatio da nešto nije bilo u redu sa mojim tajmingom.

Bila je to velika prostorija koja je mogla da primi nekoliko stotina ljudi, i mnogo ljudi je klečalo ispred svojih stolica, bilo moleći se na podu ili naslonjeni na stolicu sa sklopljenim rukama, izgovarajući molitve.

Jedna žena iz crkve mi je prišla, veoma prijateljski nastrojena, i na tom divnom hongkonškom engleskom sa britanskim naglaskom, objasnila da sam stigao sat vremena pre početka službe i da su ovi ljudi na kolenima molili da mnogi dođu Hristu tokom te jutarnje službe.

Bio sam dobrodošao da izaberem stolicu, kleknem i molim se, što sam i učinio. Kao što se često dešavalo na mom putovanju oko sveta, morao sam da postavim pitanje: zašto u mnogim crkvama koje sam posećivao u Americi nismo radili isto? Setio sam se stare izreke Hadsona Tejlora, misionara iz 19. vijeka u unutrašnjosti Kine: „Kada mi radimo, mi radimo. Kada se mi molimo, Bog radi.“ Bilo je prilično jasno po strasti sa kojom su se ovi ljudi molili da su apsolutno verovali da to ima smisla i da razgovaraju sa svemogućim Bogom.

Služba je počela u uobičajeno vreme za bogosluženje. Pevali su pesme sa kojima sam bio upoznat, ali na jeziku koji mi je bio nerazumljiv. Pastor je bio relativno mlad čovek sa crvenkastom kosom, izgledao je veoma američki, a onda je otvorio usta i iz njih je izašao potpuno

tečan kantonski jezik. Znao sam iz svog školovanja na teološkom fakultetu da naučiti neki azijski tonalni jezik do savršenstva zahteva mnogo godina i da stranac koji ga govori obično i dalje ima izražen akcenat.

Kasnije sam saznao da je Bog Denisu Balkombeu kao mladiću rekao da ide u Hong Kong, nabavi kasete za učenje kantonskog jezika, zaključa se u svoj stan i ostane tamo. Bog mu je obećao dati da govori taj jezik tečno, i to se upravo dogodilo. Siguran sam da su tokom godina stotine hiljada misionara širom sveta pozelele da čuju iste reči od Svetog Duha i da dobiju istu sposobnost.

Mnoge crkve u Americi završavaju svoje službe pozivom ljudima da izađu napred. Osim kada sam bio na nekoliko evan-

gelizacijama Bilija Grejma, nikada nisam bio svedok da mnogo ljudi izađe napred da primi Hrista. Ovde u Hong Kongu, u još privatnijoj kulturi, smatrao sam da bi još manje ljudi javno prihvatilo „zapadnog Isusa“, ali kada je Denis uputio poziv onima koji žele da prihvate Hrista, napred je izašlo jako mnogo ljudi! Bio sam zadivljen i hvalio sam Boga sa ostalima. Služba je bila gotova, i želio sam da upoznam pastora Balkombea, ali bio je okružen ljudima za koje se molio. Osvrnuo sam se na prostoriju dok sam izlazio, i sjetio sam se svih ljudi koji su satima prije toga, na kolenima vapili Bogu da duše uđu u Carstvo. Nema neke posebne duhovne tajne za uspeh crkve osim molitve.

Garth Wright, Prag

SVJEDOČANSTVO O ŽIVOTU

Rođena sam u februaru 1980. godine, ali lako se moglo desiti da se uopšte i ne rodim. Tek kada sam imala 21 godinu (2001. godine), saznala sam da je moja majka imala zakazan abortus dok je bila trudna sa mnom. Ova informacija je isplivala tokom jedne rasprave sa mojim ocem, a moji roditelji su tada bili razvedeni već skoro deceniju. Dok sam odrastala, u godinama formiranja, saznala sam šta je abortus. Moji roditelji su u to vrijeme bili pastori, znala sam da je to pogrešno i bila sam protiv abortusa.

Jedna od mojih ranih uspomena je dijeljenje evangelizacijskih letaka i odlazak sa roditeljima na snimanje uživo jedne popularne hrišćanske TV emisije u Kanadi. Sjedeli smo u prvom redu u publici u studiju, i sjećam se da su me kao djevojčicu od nekih 6 ili 7 godina, zamolili da se molim

na kraju emisije. Molila sam se za ženu pored mene koja je bila očigledno trudna i sjećam se da sam se molila za zaštitu njene bebe i za to da ne abortira. Ne sjećam se tačno svega, ali voditelj je bio vidno dirnut mojom molitvom i izjavio je da će sljedeća epizoda biti o abortusu i da će moju molitvu emitovati širom svijeta putem satelita. Sjećam se da je to bilo važno. Ja sam kao tinejdžerka išla na pro-life marševe koje je katolička crkva organizovala u mom rodnom gradu na Floridi. Kada mi je otac u pomenutoj raspravi rekao za moj „bliski susret“ sa smrću, isprva nisam bila previše uznemirena, već sam to prihvatila kao dio svog svjedočanstva, jer sam uvijek bila pro-life orijentisana.

Međutim, kasnije sam saznala da je i život mog oca zamalo bio prekinut. Njegova majka je imala samo 15 godina kada je zatrudnila sa njim. Njena starija sestra je već imala dva abortusa u malom rudarskom gradu u Kvebeku, u Kanadi. Međutim, moj deda, iako je bio stariji od nje (imao je 21 godinu), bio je katolik i odlu-

čio je da se vjenčaju umjesto da moj otac bude abortiran. Njihov brak je trajao samo dvije godine, i on je bio jedino dijete koje će oboje ikada imati, ali je bio spašen.

Ipak, i u njegovom i u mom životu, postojao je taj duh odbačenosti koji je uticao na naše živote još iz vremena kada smo bili u majčinoj utrobi, jer su obe naše majke razmišljale o prekidu naših života prije rođenja. Moj otac je bio saučesnik u toj ideji da me abortira, jer mi je rekao da nika da nije želio da ima djecu. Moja majka je bila ta koja se predomisla i odlučila da me rodi, a kasnije je odlučila i da mi podari mog mlađeg brata.

Tek kada sam bila u dvadesetim godinama, moja majka je željela da razgovaramo o ovom abortusu koji se zamalo desio. Bila je veoma uznemirena što mi je otac rekao za to. Kako je do tog razgovora došlo, to je bila natprirodna okolnost.

Na Nacionalnom molu (velikom travnjaku) u Vašingtonu 2004. godine, uoči predsjedničkih izbora u SAD-u, održan je molitveni skup za predstojeće izbore. Živjela sam u Vašingtonu u to vrijeme, i radila sam u jednoj službi u siromašnom delu grada. Moja mama i moj očuh su došli u Vašington zbog tog moli-

tvenog skupa, i bila je to njihova prva i jedina posjeta tom gradu tokom mojih pet godina života tamo. Moja mama me je pozvala da i ja dođem na taj skup. Kada sam završila sa poslom tog dana, pvela sam jednu svoju kolegincu sa sobom na Nacionalni mol. Kad smo stigli, na bini je govorio mladi Azijat, Džejson Ma. Rekao je da je njegova majka imala planiran abortus tokom trudnoće sa njim. Ispostavilo se da je bio mojih godina.

Njegovi roditelji su bili hrišćani, ali kineski imigranti koji su već imali djecu, a nisu imali dovoljno novca za još jedno dijete. Njegova majka je bila u bolnici na operaciji kada je pored njene sobe prošao hrišćanski ljekar iz njene crkve. Kada ga je vidjela, razumjela je to kao znak da ne nastavi sa tim i da ode. Rekao je da je osjećao da ima drugih ljudi u dometu njegovog glasa koji znaju da je trebalo da budu abortirani, ali nisu. On je rekao da osjeća da mi koji smo imali takvo iskustvo smo Mojsiji naše generacije i da Bog želi da nas koristi da budemo glasovi za one bez glasa.

Zamoljeni smo da podignemo ruke ako znamo da je to naša situacija, i da bi ljudi oko nas trebalo da polože ruke na nas da se mole da budemo korišćeni kao

Mojsije. Moja mama je bila tamo i položila je ruke na mene da se moli.

Nakon te situacije, mogle smo da sjednemo i počnemo da razgovaramo o okolnostima sa kojima se suočavala u životu kada je razmatrala abortus. Iako su ona i moj otac bili vjenčani već nekoliko godina u vrijeme kada je zatrudnila, oboje su prije toga odlučili da ne žele da imaju djetu. I ona i moj otac su odgajani bez očeva od druge godine života. Roditelji mog oca su se razveli, i njegova majka se odselila daleko od oca; dok je otac moje majke izvršio samoubistvo kada je ona imala dvije godine. Oboje su osjećali da su oštećeni i da ne žele da oštete dijete. Ovaj izbor, u kombinaciji sa činjenicom da su moji roditelji pili alkohol i koristili droge kada su me začeli, doveli su do toga da se moja mama osjećala da me je možda već oštetila i stoga je željela da abortira. Samo je Božija intervencija natjerala da se predomisli, iako to tada nije shvatala.

Ovo priznanje me je učinilo veoma zahvalnom zbog toga što je ona promijenila svoje mišljenje i pomoglo mi je da se iscijelim, kao i da shvatim da me je zaista željela kada je odlučila da me rodi. Iako moj otac nikada nije želio djetu, nije se protivio tome da

me rodi, a kasnije i da rodi mog brata.

Zaista me je dirnuo ovaj molitveni skup na Nacionalnom molu, kao i proročki govornik, Lu Engl. On je pomogao da grupa mladih molitvenih zastupnika proputuje i moli kroz takozvane „swing“ države u kojima se odlučivao konačni rezultat izbora, i gde je pitanje abortusa bilo veoma značajno. Cilj je bio izabrati konzervativnog predsjednika koji bi bio protiv odluke *Roe v. Wade* (kojom je legalizovan abortus u USA), i imenovati konzervativne sudije Vrhovnog suda. Jedna od mladih molitvenih zastupnica je imala san na putu do Kapitola. Sanjala je druge molioce koji se mole sa crvenom trakom preko usta sa riječju ŽIVOT napisanom crnim markerom, koji stoje i mole se ispred Vrhovnog suda SAD-a. Bio je to proročki čin onih koji se mole u ime onih koji nemaju glas. Čak su uspostavili „Kuću molitve za pravdu“ u glavnom gradu kako bi nastavili da se mole za ovo pitanje života. Zaista, na ovim izborima 2004. godine, Džordž Buš Mlađi (*George W. Bush*) je izabran za predsjednika i imao je agendu da pomogne u poništavanju presude *Roe v. Wade*.

Povremeno sam prisustvovala molitvenim sastancima u Kući

molitve za pravdu i otišla sam na jednu značajnu molitvenu konferenciju koju su održali 2005. godine. Na toj konferenciji, jedan afroamerički govornik je podijelio činjenicu da svaki put kada su on i njegova supruga pokušali da dobiju četvrto dijete, imali su pobačaj. On i njegova supruga su tražili od Gospoda da im otkrije koji je uzrok toga, i Gospod im je pokazao da je porodica supruge, u kojoj je bilo mnogo generacija misionara, imala kletvu nad svojom lozom zbog politike jedne misijske organizacije. Ta politika je podrazumijevala pravilo da njihovi misionari mogu imati samo troje djece. Svaki put kada bi ovaj par pokušao da dobiju četvrto dijete, ono bi umrlo u majčinoj utrobi. Sa ovim saznanjem, molili su se da se ta kletva skine sa njihovog potomstva i uspješno su dobili i četvrto dijete.

Dok sam ovo slušala, osjetila sam da me Gospod podsjeća na moj poziv u misiju i moju tvrdnju da „neću imati djecu“. Ovo sam govorila mnogo puta tokom godina od kada je poziv u misiju došao u moj život. Bilo je to kada sam imala samo 13 godina, pa sve do moje 25. godine kada sam bila na pomenutoj molitvenoj konferenciji. Gospod je otkrio da je kletva bila i nad mojim živo-

tom. Moj otac i ja smo izbjegli kletvu smrti izbjegavši abortus. Neprijatelj je pokušavao da abortira moju nerođenu djecu dajući tome religiozni razlog ili opravdanje zašto ih nikada ne bih ni trebala imati. Mislila sam da ne bi bilo fer da žive u politički nestabilnoj zemlji ili tamo gdje zdravlje i obrazovanje možda ne bi bili dobri za njih. Takve misli sam imala čak godinama prije nego što sam se udala ili znala gdje će me Bog pozvati; čak i prije nego što sam upoznala svog budućeg muža. Ta religiozna obrazloženja, neprijatelj je suptilno koristio da opravda moj stav da nemam djecu.

Pokajala sam se zbog vjerovanja u ovu laž i jedna trudna žena je došla i molila se nada mnom

tokom poziva na oltar na ovoj konferenciji. Tokom te molitve, osjetila sam ogromnu želju da postanem majka, i ta želja mi je ispunila srce. Osjetila sam da mi Gospod govori da ako želi da me iskoristi da služim Njegovim carskim svrhama kao misionarka i takođe da budem majka, onda je to moguće.

Godinama kasnije, kada sam se preselila u Australiju i prvi put počela da izlazim sa svojim mužem, osjetila sam da mi Gospod govori: „Ako želiš da ti ovo bude muž, moraš biti otvorena za više djece.“ To mi je bilo zanimljivo jer sam tada bila otvorena za to da budem majka, ali sam shvatila da sam broj djece u svom umu ograničila na dvoje. To je bilo zbog toga što sam poticala iz porodice sa dvoje djece. Kada sam pitala svog dečka šta misli o porodici, rekao je „minimum troje dece“, i to mi je pomoglo da shvatim da je Gospod uvijek bio zainteresovan za život i za naše „istežanje“ radi Njegove svrhe.

Naša porodica danas ima četvoro djece, dva dječaka i dvije djevojčice, i tokom vremena pokušavanja da zatrudnim i molitve tokom svake trudnoće i porođaja, Bog je bio intimno uključen. Obučavala sam se da postanem savjetnica za krizne trudnoće tokom trudnoće mog drugog djeteta.

U tom period sam čitala neka istraživanja i knjige koje govore o pritisku sa kojim se žene često suočavaju. To je pritisak da abortiraju zbog sugestije ljekara na osnovu genetskog testiranja. Jedna knjiga je posebno uticala na mene. To je knjiga koja se zove „Prkosni porođaj: Žene koje se opiru medicinskoj eugenici“ od Melinde Tankard Rajst, sa kojom sam radila u jednom ženskom analitičkom centru u Australiji pod nazivom „Ženski forum Australije“. Ta knjiga je snažno uticala na mene čak i godinama kasnije, kada sam bila trudna sa našim četvrtim djetetom u Makedoniji, gdje je trudnoća bila mnogo više medicinski regulisana nego u Australiji. Morala sam tada ponovo da se oslonim na lekcije naučene u ovoj knjizi.

Tokom ove trudnoće, naša doktorka - ginekolog, imala je ultrazvučni aparat u svojoj ordinaciji i na svakom pregledu je pravila fotografije, za razliku od Australije gdje se ide kod ginekologa, ali ultrazvuk se radi samo jednom ili dva puta tokom trudnoće. Na mom prvom pregledu, u privatnoj bolnici u Skoplju, doktorka je, bez mog znanja ili pristanka, izmerila nukalnu translucenciju mog djeteta. Utvrdila je da je to mjerenje pokazalo dovoljno velike vrijednosti da pre-

poruči genetsko testiranje kako bi se utvrdilo da li dijete ima Daunov sindrom. Smatrala je da postoje velike šanse za tako nešto. Iz mog prethodnog istraživanja znala sam da ovo testiranje nije bez rizika i da može nositi rizik od pobačaja i/ili lažnih rezultata. Takođe, ako bi dijete bilo pozitivno na Daunov sindrom, nije bilo lijeka za tako nešto, tako da to ne bi ništa promijenilo jer mi nismo planirali drugačije da se odnosimo prema toj trudnoći.

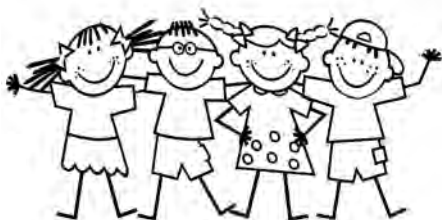
Protivno preporukama doktorke, potpisali smo odricanje od odgovornosti da nećemo raditi testiranje i molili smo se za mir. Bilo je i drugih ultrazvukčnih pregleda koji su pokazali da se ovo dijete razvija drugačije od ostale naše djece. Odlučili smo da ovo bude naša poslednja trudnoća, jer je trebalo da bude moj četvrti carski rez, a ja sam imala 37 godina. Stoga smo planirali da uradimo tubektomiju (podvezivanje jajovoda) nakon ovog carskog reza kako bismo kompletirali našu porodicu.

U Makedoniji u to vrijeme, očevima nije bilo dozvoljeno da uđu u salu za porođaj, pa smo potpisali papire i ja sam otišla na planirani carski rez. Kada je naš sin bio rođen, doktorka mi je rekla: „On definitivno ima znakove Daunovog sindroma, ne želite li da

uradite tubektomiju?“ Ja sam to shvatila kao da on nije moje „savršeno“ četvrto dijete u očima ove doktorke i da bih mogla da nastavim da imam više djece. Moj suprug nije ni bio tamo da se konsultuje, ali ja sam prihvatila ovo dijete i potvrdila našu želju da sa njim završimo našu porodicu; on nas je upotpunio. Kasnije, nakon što smo ga držali i pažljivo pregledali, mogli smo vidjeti sličnosti sa porodicom mog muža, ali i primjetiti suptilne razlike u tome kako ga je Gospod satakao sa njegovim dodatnim 21. hromozomom.

Presrećni smo zbog sve četvoro naše djece i što je kletva smrti prekinuta nad našim porodičnim životom. Nastavili smo da budemo glasovi za one koji nemaju glas, da se zalažemo za prava nerođenih i da pomažemo ženama koje žele da nastave da imaju djecu, ali im je potrebno ohrabrenje i podrška da nastave trudnoću.

Brooke Filipovski, Skoplje

POSVEĆENJE

“Nego po Svecu koji vas je pozvao, i vi budite sveti u svemu življenju, jer je pisano: Budite sveti, jer sam ja svet.”

1. Petrova 1,15-16

Ovi stihovi govore o posvećenju, o procesu u našim životima koji nikada ne treba da prestane. Biblija nas uči da smo postali sveci Božiji kroz Hrista koji je na krstu umro za nas i učinio nas pravednima i svetima. Đavo je često varao narod Božiji, a i danas to čini, da su grešnici i time hranio mentalitet “mi smo jadni grešnici”.

Mi smo djeca Božija. Pavle u svojim poslanicama pozdravlja

svete u Hristu nakon što ih je korio i opominjao zbog različitih grijeha i mana. Sa druge strane, mi smo pozvani da se posvećujemo iz dana u dan. To je proces koji traje, nešto čemu stalno i u svemu treba da težimo.

Posvećenost znači udaljavati se od grijeha (kao i udaljavati grijeh od nas) i približavati se Gospodu. Dakle, posvećenje ima dva aspekta. Što bliže Bogu i što dalje od grijeha.

Udaljavanje od grijeha podrazumijeva da vodimo računa o svom životu, ponašanju, mis-

lima, riječima, djelima... Naš život i naše srce treba da budu čisti.

“Svrh svega što se čuva čuvaj srce svoje, jer iz njega izlazi život” (Priče 4,23).

Ovaj stih govori o srcu i čuvanju srca. U jevrejskom jeziku riječ svet potiče od glagola koji znači pažljivo živjeti. To ne znači da dolazimo pod novi zakon i skup pravila, ali u saradnji sa Duhom Svetim treba da vodimo računa šta gledamo, šta slušamo, govorimo (pozitivno ili negativno, da li ogovaramo), s kim se družimo, itd.

Posvećenje ne znači postati legalista koji će početi da se pridržava nekih strogih pravila u svome životu, već imati želju da se udaljimo od grijeha i približimo se Bogu. To znači da uvijek i u svemu, u svakoj situaciji tražimo vodstvo Duha.

Treba da vodimo računa o svom životu. Ako za nešto znamo da ne valja, onda sa time ne treba da se poigravamo i istražujemo koliko daleko možemo da odemo. Ako pak

nismo sigurni u ispravnost nečega, onda je bolje držati se podalje, jer ako postoji i najmanja mogućnost da je nešto grijeh, bolje ne rizikovati dok ne budemo sigurni u suprotno.

“Jer koji zna dobro činiti i ne čini, greh mu je” (Jakov 4,17).

Bog nam daje svoga Duha da po Njemu živimo, da nas vodi i u nas usađuje Njegovu prirodu.

“Koji je god rođen od Boga ne čini greha, jer Njegovo seme stoji u njemu, i ne može grešiti, jer je rođen od Boga” (1. Jovanova 3,9).

Mi postajemo sveti kada On dođe u naš život, ali to je samo početak novog života u kojem treba da se preobličavamo obnovom svoga uma (Rimljanima 12,1-2), da postajemo sve sličniji Hristu. Ovo znači da će doći promjene u našem umu, volji, emocijama, ali sve uz pomoć Duha.

Posvećenje ne treba da bude povremeno pojava već konstantan proces u našim životima.

B.E.

POKAJANJE

Ne gledajući dakle Bog na vremena neznanja, sad zapoveda svima ljudima svuda da se pokaju; Jer je postavio dan u koji će suditi vasionom svetu po pravdi preko čoveka koga odredi, i dade svima veru vaskrsnuvši Ga iz mrtvih.
(Dela 17:30-31)

U Francuskim Antilima, na ostrvu Martinike, nedaleko od grada "Sveti Petar", uzdiže se vulkanska planina koja se zove "planina Pele". Početkom maja 1902. godine iz te planine se začula podmukla grmljavina. Ostrvljani su se tome smejali i govorili su: "Staro čudovište u brdu hrče dok spava."

Nakon te neobične buke, uskoro su usledile eksplozije. Došli su geolozi, ispitali situaciju i stanovnicima ostrva rekli da nema nikakve opasnosti i da nema povoda za strah.

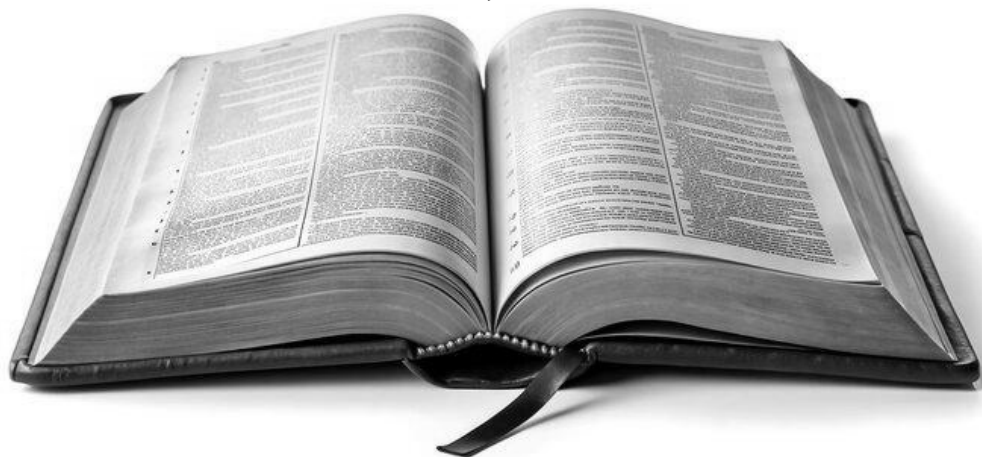
Jutro 8. maja svanulo je sunčano, i izgledalo je da će to biti još jedan lep dan, ali onda, iznenada se začula snažna eksplozija u planini, iz vuklana je izbio ogroman blještavi plamen i gusti dim. Nakon toga su niz padine planine u svim pravcima počeli da teku užareni potoci lave. Za nekoliko minuta ceo grad je bio uništen. Jedini preživeli je bio jedan zatvorenik kojeg su zaštitili debeli zidovi zatvorske ćelije.

Biblija najavljuje da će jednog dana isto tako nenadano doći propast na ceo ovaj svet, kao na stanovnike grada "Sveti Petar". Božanska osuda će se sručiti na sve ljude i jedino oni koji su u Hristu će biti pomilovani. Da li si već pronašao svoju sigurnost u Hristu?

Mana

ŽENE NARIKAČE

Jeremija 9:17

U knjizi proroka Jeremije je opisan jedan tužan i žalostan period u životu izraelskog naroda. Šta je karakterisalo to vreme koje je opisano u knjizi proroka Jeremije?

Sveštenici, proroci i duhovne vođe naroda su se bavili prevarom i sledili su idole. Narod uglavnom sledi vođe. Pošto vođe nisu poslušne Bogu i ne slede Njega, kao rezultat toga, ni narod nije sledio Gospoda. *„Idu iz zla u zlo, ne znaju za Gospoda, varaju, govore laž, odbacili su zakon, prekršili savez, slede idole...”*

Zbog takvog stanja, Bog poziva proroka, svog vernog slugu, da opominje narod da se obrate, da se vrate Gospodu,

jer u protivnom će uslediti strašne posledice. Bog zna da je Jeremiji potrebna pomoć u tome, i mada on to i ne traži, Bog mu šalje pomoć. Gospod želi da pozovu određenu grupu žena na koje može da računa koje su takođe verne u službi koju rade. Ne znamo im imena; one su predstavljene kao „narikače” (Jeremija 9:17).

Šta znamo o njima? Na osnovu različitih izvora, ja sam otkrila da su imale važnu ulogu. One su bile poznate, cenjene i imale su svoje mesto i zadatak u životu izraelskog naroda. Jedan od njihovih zadataka je bio obznaniti radosnu vest i uvesti, u slavljenje, motivisati ljude na slavljenje.

Kada su se vojskovođa i pobjednička izraelska vojska vraćali iz borbe, i ulazili u grad, ili kada su imali neki drugi radosni događaj zbog kojeg su slavili, te žene su bile tamo i predvodile slavljenje. One su često same komponovale i stvarale te pesme, čiji tekst je opevao određeni događaj. Znale su i da zaplešu uz te pesme i pratile su ih bubnjevima i dairama.

Sećamo se događaja kada su Izraelci izašli iz ropstva, i kada su prešli preko Crvenog mora u kome su Egipćani stradali. O tome možemo da čitamo u Drugoj knjizi Mojsijevoj (Knjiga Izlaska) kako je Mojsijeva sestra Mirijam uzela daire u svoje ruke i zaplesala. Ona je tada imala barem 90 godina. Ta muzika i tekst su bili improvizacija, i Mirijam je povelala žene u obožavanju. Neki misle da odavde potiče taj običaj koji

je ostao u izraelskom narodu sve do vreme proroka Jeremije. To se učilo i prenosilo sa majke na kćerku, iz generacije u generaciju.

Ukoliko se dogodila neka tragedija ili žalosni događaj, opet su te žene bile pozvane, da opevaju taj događaj, i da povedu narod u žalosti. Ove žene to nisu samo površno radile. One su se tome potpuno predavale, i to su srcem proživljavale. Saznala sam da su se i toj žalosti toliko predavale, da su čak i postile dok bi vodile narod u žalosti. Plakanje nije bilo samo spoljašnja stvar za njih, sa namjerom da ih drugi vide kako plaču. One su to i same duboko proživljavale, i iz srca to činile. Potpuno su se predavale tome.

U Knjizi proroka Jeremije, u 9. poglavlju, možemo videti da im sam Bog zapoveda: „*Pozovite*

narikače da dođu, po najveštije od njih pošaljite da dođu!" Zašto? Da bi povele narod u pokajanje, da „nam suze navru na oči" (9:18); tako kaže Reč Božja. Bog im kaže šta da bude poruka tužbalice koju trebaju ispevati i predati narodu. To je poruka predstojeće kazne Božje koja ih čeka ako se ne vrate Gospodu.

Jednom mi je suprug rekao da muškarci razmišljaju glavom, a žene razmišljaju srcem. Nije rekao da je loše to što mi žene manje koristimo glavu a više srce, već je hteo reći da muškarci razmišljaju samo racionalno, glavom, a mi žene dozvoljavamo da naše misli prvo posete naše srce i onda izađu. Možda smo to već iskusile.

To možemo da vidimo u porodici. Na primer, otac detetu kaže činjenice, a majka zaštitnički zagri to dete i činjenice koje je otac rekao zapakuje u ljubav i tako ih prenese detetu. Ipak postoji nešto o čemu moramo voditi računa. Kada naše misli prvo siđu u srce, šta će one tamo pronaći?

Ukoliko u srcu nosimo gorčinu, neopraštanje, mržnju, bes... to utiče na naše

razmišljanje. Šta će biti rezultat, šta će izaći iz naših usta? Da li Gospod može to koristiti? Razmislimo o tome.

Gospodu su i danas žene potrebne koje razmišljaju srcem. Koje ne samo da vide situaciju, nego je i proživljavaju, osećaju. Žene koje će stati na stranu istine i pravde, i koje će biti usta Božija.

Da li je vreme u kome živimo drugačije od Jeremijinog vremena? Da li ljudi slede Gospoda, Njegovu reč, da li drže savez sa Njim, ili imaju svoje male i velike idole?

Gospod i danas traži i poziva žene na koje može računati, koje će ne samo videti da narod hrli u propast, nego će im biti i žao zbog toga. One će žaliti zbog naroda i nositi ga u molitvi, plakati zbog toga i vapiti Gospodu. Budimo osobe na koje Bog može računati, koje može uzeti u svoje ruke i po svom namumu koristiti, koje će nositi Njegovu poruku, i koje će imati uticaja na svoju okolinu. Mi žene smo one koje srcem razmišljaju. Budimo ponosne što smo žene, stvorene zbog Božijeg određenog cilja koji ima samo sa nama i za nas.

Ksenija Sabo, Subotica

SPISAK

LEKOVA KOJIH NEMA U APOTEKAMA

- ♥ Molitva – to je lek.
- ♥ Skromna hrana – to je lek.
- ♥ Fizičke vežbe – to je lek.
- ♥ Smeh – to je lek.
- ♥ Pozitivan stav – to je lek.
- ♥ San – to je lek.
- ♥ Ljubav – to je lek.
- ♥ Zahvalnost – to je lek.
- ♥ Oslobođanje od uvreda, neprijateljstva i besa – to je lek.
- ♥ Čitanje i duhovni razvoj – to je lek.
- ♥ Razgovori s bližnjima – to je lek.
- ♥ Pozitivno razmišljanje – to je lek.
- ♥ Šetnje u prirodi – to je lek.
- ♥ Dobri prijatelji – to je lek.
- ♥ Praštanje sebi i drugima – to je lek.
- ♥ Pevanje i ples – to je lek.
- ♥ Zagrljaji – to je lek.
- ♥ Razgovori uz šolju mirisne kafe – to je lek.

CIPELE

U jednom kraljevstvu vladao glupi i razmaženi kralj. Posebno su ga ljutile neravnine na putevima njegovog kraljevstva. Ranjavale su mu noge svaki put kada bi krenuo na putovanje. Zbog toga je on izdao naredbu da se čitavo kraljevstvo prekrije mekim životinjskim krznom.

Kada je to čula dvorska luda, obuzeo ju je gromki smijeh. Bez imalo bojazni posavjetovala je kralja.

„Dragi kralju, pa to je nemoguće! Čemu trošiti toliko bogatstvo? Bolje uzmite dva komada krzna pa ih pričvrstite na svoja stopala.“

Kralju se svidje savjet dvorske lude. Učini tako i nastadoše prve cipele.

Pouka: *Onaj dio svijeta koji trebaš promijeniti je tvoje srce.*

::

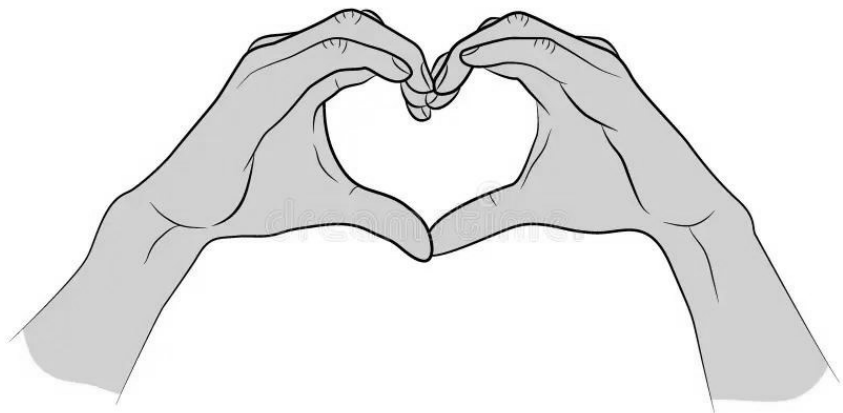

NOGE OBUJTE
SPREMNOŠĆU
KOJA DOLAZI OD
RADOSNE VESTI MIRA.

EFESCIMA POSLANICA 6:15

AGAPE

BOG NAS VOLI

Jedna od osnovnih ljudskih potreba je potreba da budemo voljeni. Svako od nas ima tu čežnju u sebi i teži ka tome da bude ispunjena. Od trenutka rođenja djeteta, očekuje se da mu roditelji pružaju maksimalnu pažnju, brigu i ljubav.

Očeva ili majčina ljubav su za dijete veoma važni u procesu njegovog zdravog odrastanja i sazrijevanja. Kada je dijete prihvaćeno i voljeno, ono kasnije nema problem u ispoljavanju svojih emocija na zdrav način, niti ima sukob sa sobom ili sa drugima. Međutim, stvarnost je nažalost često drugačija. Oni koji nisu doživjeli ljubav od

svojih roditelja, neće je biti u stanju pružiti svojoj djeci na adekvatan način, osim ako se ne suoče sa svojim traumama iz djetinjstva. Ponekad nisu ni svjesni da djeluju u sadašnjosti na način kako to određuje njihova prošlost, odnosno kako su sami proživljavali neke stvari.

Sa druge strane, imamo primjere kada roditelj razumije činjenicu da nije iskusio ljubav od jednog ili oba svoja roditelja. On se svim silama trudi da postupa drugačije sa svojom djecom, pa ponekad ide i u krajnost. Sljedeće izjave su nam sigurno poznate: „Ja nisam imao ovo, ali moje dijete mora

imati“; „Doživio sam odbačenost od svoga oca, ali ću ja zato svome djetetu pružiti drugačiji tretman“; i sl. Ovakav pristup ponekad ima uspjeha.

Različiti problemi u braku počevši od loše komunikacije, vrijeđanja, fizičkog nasilja, nevjernosti, različitih ovisnosti kao što su alkoholizam, narkomanije, kockanje, pornografija, zatim nezaposlenost, te drugi negativni uticaji šire porodice ili zajednice, snažno utiču i na dječiju percepciju ljubavi i odnosa.

Statistike pokazuju da je veliki broj traumatizovane djece usljed svih negativnih porodičnih okolnosti koja su stekla određena neprihvatljiva ponašanja. Dijete postaje agresivno u očaju i bijesu, jer ne može ništa promijeniti, ili se povlači u sebe odnosno zatvara pristup bilo kome i pokušava da zaboravi loša iskustva. Porodica ili zajednica ga odmah osuđuje što dodatno otežava djetetu da razumije i suoči se sa problemom.

Ako mi kao odrasli ljudi pogledamo na svoje djetinjstvo i odrastanje, uglavnom možemo naći neke od gore navedenih konfliktnih okolnosti sa kojima

smo se susretali. Nijedan roditelj nije savršen, i ma koliko se trudio da daje maksimum od sebe, on će praviti greške.

Sjećam se jedne majke koja je došla kod psihologa sa sinom da bi zatražila stručnu pomoć i savjete u vezi vaspitanja. Nakon kratkog razgovora majka je saznala da je sin psihologa počinio teško kriminalno djelo i da je u zatvoru zbog toga. U njenom umu su se počele voditi borbe i ona se počela pitati kako joj taj psiholog može pomoći ako ni svoga sina nije uspio zaštititi i odgojiti kako treba?

Ovo samo pokazuje realnost da roditelji ne rade sve ispravno i da na neke okolnosti ne mogu uticati ma koliko se trudili i pokušavali na pravi način postupati. Sada dolazimo do trenutka kada ćemo pogledati Božju perspektivu ljubavi prema djetetu, prema čovjeku, prema nama.

Upoznati smo sa Božjom ljubavlju koju je toliko puta pokazao i dokazao čovjeku bez obzira na to odakle dolazi, koje je nacije, boje kože i bilo šta drugo. On ljubi svakog čovjeka bez obzira na njegovu pripadnost. U Knjizi Postanka

1:27 piše: „Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na svoju sliku ga stvori, muško i žensko stvori ih.“ Mi smo odraz Njegove slike. Mi smo Njegova stvorenja. Dalje, u tekstu čitamo da nas je On poznavao i prije nego smo bili rođeni iz utrobe majčine.

Dođe mi riječ Jahvina: „*Prije nego te oblikovah u majčinoj utrobi, ja te znadoh; prije nego iz krila majčina izađe, ja te posvetih...*“ (Jeremija 1:4).

Bog koji je savršeni stvoritelj svega, i On nas poznaje bolje od zemaljskih roditelja. Iako su naši preci griješili i padali u grijeh, Bog ih je ljubio i želio im je pomoći. „*Da Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga Jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni*“ (Jovan 3:16).

Kako je ovo predivna istina. Bog koji nas toliko ljubi da je poslao svoga Sina kao otkup od propasti, da bismo imali mogućnost da se spasimo od grijeha i zla. Sin, Isus Hrist nas može iscijeliti od svih naših trauma, od osjećaja odbače-

nosti, i posljedica roditeljskih pogrešaka. „*On je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo, dok smo mi držali da ga Bog bije i ponižava*“ (Isaija 53:4).

Savršeni Otac nebeski želi da Mu dođemo sa svim našim nedostacima kako bi nas oslobodio, i da bismo imali snage oprostiti roditeljima, sebi ili drugima za sve životne propuste. I ne samo to, On nas poziva da ljubimo bližnje, da ljubimo svoju porodicu, ali i svoje neprijatelje. To možemo učiniti samo u Njegovoj sili, a ne u našoj snazi.

Neka ovo bude podsjetnik na privilegiju koju imamo, a to je da iskusimo ljubav Božju. Ljudi mogu pogriješiti, odbaciti nas ili ne voljeti, ali savršeni Bog nikada. Njegova Ljubav je neupitna. Zato dozvolimo Bogu da djeluje u našim životima, jer nas On poznaje najbolje. On nas voli bez rezerve, beskrajno. Predajmo se Bogu, odnosno Isusu Hristu u potpunosti, pa ćemo doživjeti i reflektovati Njegovu ljubav na druge oko nas.

Dejana Opačak, Zenica

GLEDAJ U ISUSA

Isus je odgovor na naše probleme, jer nam je obezbedio isceljenje, tako da najbolji način da dobijete isceljenje je da skinete pogled sa bolesti i usredsredite se na Isusa. Isus je to pokazao kada je otišao da vaskrsne Lazara iz mrtvih.

Kada je stigao u Vitaniју, svi su plakali i bili uznemireni, što nije došao ranije. Svi su bili usredsređeni na ono što su mogli da vide, ali nisu znali ono šta je Isus znao; čuo je od Oca da će Lazar živeti. Da bi ih uveo u carstvo vere, morao je da skrene njihovu pažnju sa prirodnih događaja na Boga. Da bi to učinio, On je počeo da se moli naglas kako bi svi mogli da čuju.

Zato su sklonili kamen gde je ležao mrtvac. A Isus je podigao oči prema nebu i rekao: „Oče, hvala ti što si me uslišio. Ja sam znao da me uvek uslišavaš, ali

rekao sam to zbog naroda koji ovde stoji, da bi verovali da si me ti poslao.“ (Jovan 11:41-42)

On je sve njihove oči okrenuo ka Ocu; odatle dolazi isceljenje. Ne dolazi od propovednika koji se moli. Sve dok su im oči bile usredsređene na prirodno, na ono što su mogli da vide, ništa se nije promenilo. Promenivši njihov fokus, On im je otvorio put ka tome da prime. Kada su sve njihove oči bile uprte u Oca, Isus je zapovedio Lazaru da se vrati u život i on je izašao iz groba.

Lako je ne videti ništa osim simptoma. Simptomi stalno pokušavaju da skrenu pažnju na sebe. Ako imate jake bolove, teško je razmišljati o bilo čemu drugom, ali umesto da vidite da li je bolest otišla, usredsredite se na Iscelitelja. Kada dobijete izlecenje, simptomi će nestati.

Dan Bean, Florida

ICEJ

ICEJ je skraćenica za *International Christian Embassy Jerusalem*, što se na naš jezik prevodi kao Međunarodna hrišćanska ambasada Jerusalem.

Kakva je to organizacija?

ICEJ je hrišćanska organizacija sa sedištem u Jerusalimu. Osnovana je 1980. godine od strane evanđeoskih hrišćana sa ciljem da izraze podršku državi Izrael i jevrejskom narodu. Njeno osnivanje je bilo odgovor na donošenje Jerusalimskog zakona od strane izraelskog parlamenta (Kneseta), kojim je Jerusalem proglašen vječnom i nedjeljivom prestonicom jevrejske države, kao i protest protiv zatvaranja stranih ambasada u Jerusalimu.

Glavne karakteristike i aktivnosti ICEJ-a:

- *Hrišćanski cionizam*: ICEJ zastupa stav da je obnova države Izrael u moderno doba ispunjenje biblijskih proroštava i Božjih obećanja jevrejskom narodu, te da hrišćani imaju biblijski mandat da podržavaju Izrael.
- *Solidarnost sa Izraelom*: Organizacija je osnovana kao čin solidarnosti sa jevrejskim narodom i njihovom dubokom duhovnom vezanošću za Jerusalem.
- *Humanitarna pomoć*: ICEJ pruža praktičnu pomoć različitim segmentima izraelskog društva, uključujući preživjele Holokausta, nove imigrante (Alija), siromašne porodice i druge ugrožene zajednice. ICEJ je uključen u razne projekte pomoći, od obezbjeđivanja skloništa za bombe do podrške

obrazovnim i ekonomskim programima.

- *Promocija Alije*: ICEJ aktivno podržava doseljavanje Jevreja iz cijelog svijeta u Izrael.

- *Borba protiv antisemitizma*: ICEJ je angažovan u borbi protiv antisemitizma kroz zagovaranje, edukaciju i organizovanje događaja.

- *Edukacija i podizanje svesti*: Kroz svoje publikacije, medije i događaje, ICEJ teži da edukuje hrišćane širom svijeta o Izraelu, biblijskim korijenima podrške Izraelu i da gradi mostove razumijevanja između hrišćanskih i jevrejskih zajednica.

- *Godišnja proslava praznika Sjenica (Sukot)*: ICEJ je poznat

po organizovanju godišnje hrišćanske proslave praznika Sjenica u Jerusalimu, koja privlači hiljade hrišćanskih hodočasnika iz cijelog svijeta. To je najveće godišnje okupljanje hrišćana u Izraelu.

- *Globalna mreža*: ICEJ ima nacionalne ogranke i predstavnike u skoro 100 zemalja i podržavaoce u preko 185 nacija širom svijeta.

Ukratko rečeno, ICEJ je globalna evandeoska hrišćanska organizacija koja aktivno podržava Izrael i jevrejski narod na osnovu biblijskih uvjerenja, pružajući humanitarnu pomoć i edukujući hrišćane širom svijeta o značaju Izraela.

::

PUTOVANJE DAVATELJA ŽIVOTA [4. DIO]

Svetost ljudskog života

„Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih“ (Postanak 1:27).

Ključne tačke

- Čovječanstvo je jedinstveno među cijelim stvorenjem zato što su muškarac i žena stvoreni na sliku Božju.
- Svaki ljudski život jednako je vrijedan i neprocjenjiv od začeca do prirodne smrti, zato što je čovječanstvo stvoreno na Božju sliku.
- Obezvrijeđivanje ljudskog života dovelo je do smrti

stotina miliona ljudi i uzrokovalo je neizrecivu štetu širom svijeta.

- Trebamo cijeniti ljudski život kao što ga Bog cijeni, i izabrati da budemo davatelji života u svojim stavovima i postupcima prema drugim ljudima, uključujući i nerođene.

Biblija uči da je Bog stvorio čovjeka na svoju sliku i sebi sličnog. *„Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih“ (Postanak 1:27).* Temeljni princip ove istine je istovremeno moralni i praktični temelj za odbranu i zaštitu ljudskog

života u svakoj životnoj dobi i fazi. Svaki ljudski život jednako je vrijedan i neprocjenjiv od začeca do prirodne smrti, zato što je čovječanstvo stvoreno na Božju sliku.

„Jahve, Bog, napravi čovjeka od praha zemaljskog i u nosnice mu udahne dah života. Tako postane čovjek živa duša“ (Postanak 2:7). Čovjek je jedinstven zato što je Bog dahnuo život direktno u njega. To nije slučaj ni sa jednim drugim stvorenjem. Ljudi su od životinja odvojeni i zbog svog duhovnog razumijevanja, i zbog toga što imaju savjest, a to dvoje dolazi direktno od Boga.

Muškarci i žene su intelektualna, emocionalna, moralna i duhovna bića koja nikada neće prestati postojati. Sva ta obilježja su odsjaj karakteristika koje posjeduje Bog. Božja se slika takođe odražava u svakoj karakternoj vrlini koju posjedujemo: ljubav, vjernost, pravednost, strpljivost, dobrotu, poniznost, opraštanje, milosrđe i milost.

Biblija jasno govori o Božjoj suverenosti nad svim Njegovim stvorenjem, ali pravi jasnu razliku kada je u pitanju ljudski rod – muško i žensko – jer mi

smo jedina bića stvorena na sliku Božju. Ta razlika nije rezervisana samo za Hristove sljedbenike, nego obuhvata svakog pojedinca koji je dio ljudske rase. Bog je svakoga od nas stvorio na svoju sliku i sa svrhom (Psalam 100:3, Psalam 139:13-16a), i On ima plan za naš život koji počinje začecom – prvim trenom našeg postojanja (Jeremija 1:4-5).

Šta Biblija govori o vrijednosti ljudskog života?

Ljudski život je vrijedan zato što je Bog stvorio ljude na svoju sliku. „Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih“ (Postanak 1:27). Ova biblijska istina uspostavlja nemjerljivu vrijednost svakog ljudskog života. Naša vrijednost nije proizvoljna, kao kod novca i valuta. Naša vrijednost nije ukorijenjena u nestašici, kao u slučaju srebra i zlata. Naša vrijednost je utemeljena na Onome na čiju sliku smo stvoreni.

Ljudski život je vrijedan zato što je Bog objavio da je čovječanstvo veoma dobro. „I vidje Bog sve što je učinio, i bijaše veoma dobro“ (Postanak

1:31a). Ova sveobuhvatna izjava o tome da je svo Božje stvorenje ispalo dobro, uključivala je i stvaranje čovjeka.

Ljudski život je vrijedan zato što Bog zabranjuje i mrzi oduzimanje ljudskog života.

Šesta zapovijed jasno i jednostavno kaže: „*Ne ubij*“ (Izlazak 20:13). Mudre izreke 6:17 kažu da Bog mrzi „*ruke koje prolijevaju krv nevinu*“.

Ljudski život je vrijedan zato što Bog stvara svaki ljudski život. „*Jer ti si moje stvorio bubrege, satao me u krilu majčinu. Hvala ti što sam stvoren tako čudesno, što su djela tvoja predivna*“ (Psalam 139:13-14).

Ljudski život je vrijedan zato što nas je Bog poznavao i prije nego što smo se rodili, stvorio nas je sa tačno određenom namjerom, i imao je svrhu za naše živote.

„*Kosti moje ne bjehu ti sakrivene, dok nastajah u tajnosti, otkan u dubini zemlje. Oči tvoje već tada gledahu djela moja, sve već bješe zapisano u knjizi tvojoj: dani su mi određeni dok još ne bješe ni jednoga*“ (Psalam 139:15-16). „*Prije nego što te oblikovah u majčinoj utrobi, ja te znadoh;*

prije nego što iz krila majčina izađe, ja te posvetih, za proroka svim narodima postavih te“ (Jeremija 1:5).

Svako ljudsko biće jednako je vrijedno

Naša vrijednost pred Bogom ostaje ista bez obzira na razlike u polu, dobi, boji kože, etničkoj pozadini, plemenu ili kasti, religiji, jeziku, nacionalnosti, nivou inteligencije, društvenom statusu i klasi, ili bilo kom drugom faktoru. Svaki ljudski život stvoren je na Božju sliku i zbog toga se treba poštovati, odnositi se prema njemu dostojanstveno, štititi ga, čuvati, brinuti se o njemu i razvijati ga. On ne smije biti nepoštovan, zanemaren, obesicijenjen, odbačen, umanjen, uništen ili ubijen.

Svaki ljudski život je vrijedan od trenutka začeća i naša vrijednost se proteže kroz naš čitav životni vijek. Čin nasilja i prekršaj nad slabima, osobama sa poteškoćama ili starima, jednako je prekršaj protiv Boga kao i prekršaj protiv djeteta u utrobi.

„*Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori*

ih" (Postanak 1:27). Muškarci i žene nose sliku Božju, tako da su jednaki u vrijednosti i dostojanstvu. Iako muškarci i žene imaju različite uloge u porodici, različit nivo fizičke snage, različite načine razmišljanja i osjećanja o mnogim stvarima, oni su jednako nosioci Božje slike i zbog toga su jednako vrijedni.

Odnos prema ženi kao da je ona manje vrijedna od muškarca, veliki je problem u mnogim narodima. Odnositi se prema ženi na bilo koji način kao da je manje vrijedna od

muškarca predstavlja nepoštovanje i obezvrjeđivanje osobe koja je stvorena na Božju sliku. Muškarci koji su hrišćani, a posebno u zemljama u kojima muškarci drže veći dio autoriteta i vlasti, trebaju prednjačiti u pokazivanju ispravnog ponašanja prema ženama tako što će se odnositi prema svojim suprugama i svim ostalim ženama kao prema ravnopravnima, a to je pobožno, časno i poštovanja vrijedno ponašanje.

Tekst priredila **Sandrina Jurjević**,
direktorica Centra za život SVJETIONIK
u Sarajevu, koristeći materijale sa treninga
Putovanje davatelja života (LIFE INTERNATIONAL).
www.svjeticnikcentarzaivot.com

GOSPODA ĆU PROSLAVLJATI
DOKLE ŽIVIM,
DOK ME IMA BOGU SVOME
PEVAĆU POHVALE!

PSALAM 146:2

ἀγάπη
AGAPE

PROSLAVLJANJE BOGA

Hteo bih da zajedno pročitamo odlomak iz Psalma 50: „Onaj mene poštuje koji prinosi hvalu na žrtvu“ (stih 23). Gospod traži naše slavljenje. Ništa ne proslavlja Boga više od slavljenja. Znamo da će sve molitve jednoga dana biti stvar prošlosti, a sva naša dela će proći.

Proroštva će proći, i naše aktivnosti će prestati, ali toga dana slavljenje će se povećati i biće daleko veće od današnjeg. Nastaviće se i nikada se više neće završiti. Slavljenje nikada neće prestati. Mi ćemo u nebu, u svom nebeskom domu, slaviti više i učiti još više kako da slavimo Boga. Verujem da bi najbolje bilo da počnemo da učimo tu izvanrednu lekciju upravo ovde na zemlji.

Hteo bih još nešto da vam kažem u vezi sa proslavljanjem Boga. Danas vidimo pomoću

ogledala - nejasno; mada vidimo malo, ali ipak ne možemo da shvatimo potpuno značenje jer nam je nejasno. Osećamo veliki bol zbog onoga što smo pretrpeli, često ne razlikujući unutrašnje povrede i poteškoće koje dolaze iz naše okoline. Zbog toga što ne razumemo, uviđamo da nam je teško da slavimo.

Verujem da izobilje slavljenja u nebu dolazi zbog savršenog znanja koje se tamo stiče. Što je znanje savršenije, to je i slavljenje veće. Jednoga dana kada svi dođemo u prisustvo Gospodnje, sve će biti kristalno jasno. Ono što nam je sada zagonetka, tada će biti rešeno. Toga dana ćemo videti Njegovu ruku na svakom koraku discipline Svetoga Duha. Da nije bilo discipline Svetoga Duha, koliko bismo samo duboko pali! Da nam nije zadržao korake, gde bismo do sada bili?

Ako shvatimo ovo, pognućemo glave u slavljenju i reći: „Gospode, Ti nikada ne grešiš.“ Svaki korak u disciplinovanju koje dolazi od Svetoga Duha je znak koliko se brižljivo Bog zalaže za nas. Da se nisam razboleo tada i tada, ne znam šta bi bilo od mene. Da nisam pao onoga puta, ne znam gde bih danas bio.“

Iako je ono što sam doživeo bilo bolno, ali da sam to izbegao, bilo bi još bolnije. Mi se danas žalimo, ali tog dana ćemo videti zašto nam je Bog upravo to odredio. Svaki korak koji danas napravimo je pod Njegovim vođstvom. Toga dana koji će doći mi ćemo se prostreti pred Njim i reći: „Kolika sam budala bio što Te nisam slavio.“ Kako ćemo se stideti toga dana, zbog toga što smo se žalili, umesto da smo Ga slavili.

Zato se navikavajmo da još danas kažemo: „Ti nikada ne možeš da pogrešiš. Iako ne razumem, ipak znam da je sve ono što Ti činiš ispravno.“

Uči se da veruješ; tada ćeš moći da Ga slaviš. Kako ćemo samo biti zahvalni toga dana kad budemo priznali: „Gospode, zahvaljujem Ti za milost što si me oslobodio nepotrebnog

uzrujavanja i gundanja. Gospode, zahvaljujem Ti za blagodat koja me čuva da ne prigovaram.“

Sagledajmo sada dobrotu Božiju. Slavimo Ga zato što je dobar. Prvo se naučimo da verujemo da je Gospod dobar, i da On nikada ne može da pogreši. Verujući, možemo da Ga slavimo.

„Onaj mene poštuje koji pri-nosi hvalu na žrtvu.“

Neka svi novi vernici savlada-ju ovu lekciju na početku svog hrišćanskog života. Ja sam ovu lekciju savladao u prve dve godine mog hrišćanskog života. Posle više od dvadeset godina, imam mnogo razloga da Mu zahvalim. Imam mir u sebi, jer shvatam važnost slavljenja. Mnogo puta u neuspehu, u gundanju i nezadovoljstvu, dođe mi svetlost od Gospoda te u trenutku vidim da On sedi na prestolu i da je vreme da Ga slavim. Mnoge poteškoće su savladane kroz slavljenje. Pomozite mladim vernicima da budu ljudi slavljenja još od samog početka. Uči se da slaviš iz srca.

„Onaj mene poštuje koji pri-nosi hvalu na žrtvu.“

Bog je zaslužio da bude proslavljen.

Vočman Ni

LETNJI ODMOR

Letnji odmor je stigao, šta treba da radim?

Leto je stiglo i letnji raspust je u punom jeku. Svi se raduju! Pitanje je šta ćete raditi sa svim svojim slobodnim vremenom? Neki traže šta da rade, dok drugi ne žele ništa da rade. Ako želite da vam ovo leto prođe dobro, onda morate imati nešto čime ćete se baviti, budite zauzeti nečim da ispunite svoje vreme. Kao i uvek, veoma je važno da se tokom letnjeg odmora dovoljno odmorite, ali nemojte ići u krajnosti kao što to neki rade.

Neki ljudi žele da se odmaraju i opuštaju previše, pa dođu do tačke da postanu lenji. Provede sate ispred televizora ili lutaju ulicama tražeći zabavu, gde o-

bično naiđu na nevolje. Rečeno je: „Kada čovek nije zauzet, nevolja ga obično lako pronađe.“ Reč Božija nas uči ovom istom principu, koristeći primer Davida, čoveka po Božijem srcu.

David je krenuo ka nevolji kada nije imao šta da radi u slobodno vreme. U Drugoj knjizi Samuelovoj, u knjizi Starog zaveta, u 11. poglavlju vidimo sledeće: „*U proleće, u vreme kad carevi odlaze u rat, David je poslao Joava sa svojim slugama i sa svim Izrailjem. Oni su pobili Amonce i opkolili Ravu. Ali David je ostao u Jerusalimu.*“

David je izabrao da ima slobodno vreme kada je odlučio da ne ide u rat. Budući da je bio

kod kuće bez da je imao nešto da radi, dogodilo se sledeće: „*Jednog dana u predvečerje, David ustane sa svoje postelje i prošeteta se po krovu carskog dvora. S krova je ugledao ženu kako se kupu. Žena je bila veoma lepa.*“

David je imao mnogo slobodnog vremena, možda i previše, jer je spavao skoro ceo dan, ustajao je uveče i samo se šetao po svom krovu, verovatno se pomalo dosađujući. Njegova kuća je bila najviša u gradu. Mlada dama koja se kupala na svom krovu nije radila ništa loše. Bio je običaj da se ljudi kupaju na krovovima uveče nakon što se voda zagrejala tokom dana. Takođe, niko vas nije mogao videti osim iz jedne kuće - kraljeve, koja je bila mnogo viša od svih ostalih kuća.

David je bio kušan i na kraju je popustio iskušenju. Znao kako priča ide: raspitivao se o ženi koju je video, saznao je da je udata, zatražio je da dođe da ga vidi, spavao je sa njom, pokušao

je da prikrije svoj greh, i na kraju je prouzrokovao ubistvo nevinnog čoveka. Priznao je svoj greh, zatražio oprostaj i Gospod mu je oprostio. Iako mu je oprošteno, posledice njegovih dela su ostale prisutne do kraja njegovog života. Sve je počelo kada nije imao šta da radi u slobodno vreme.

Bog želi da naše slobodno vreme bude korisno, da činimo ono što On želi. On želi da hrišćani proučavaju Njegovu Reč i da služe. On nas u Poslanici Efescima, u 4. poglavlju, uči sledeće: „*On je sam postavio neke za apostole, neke za proroke, neke za propovednike Radosne vesti, a neke za pastire i učitelje...*“ Bog nam je dao učitelje da nas uče Njegovu Reč kako bismo bili opremljeni za služenje. Tokom ovog letnjeg odmora imate divnu priliku da proučavate Reč Božiju i da služite Njemu i drugima.

Vasile Filat, Kišinjev
Precept Ministry

BOŽIJE SRCE LJUBAVI

Redovno sam praktikovao svoje jutarnje molitvene šetnje. Kolima sam dolazio ispod Brankovog mosta sa novobeogradske strane i laganom šetnjom od ušća, išao popločanom stazom do mosta Gazela i nazad. Već u jesen je bilo prilično mračno. Hodao sam i moleći, posmatrao svetla grada sa druge strane Save. Razmišljao sam o tom velikom mnoštvu nespasenih ljudi, moleći se za njih. Bilo mi ih je žao. To je moj narod. Vapio sam pred Bogom za njihovo spasenje, a onda sam jednog jutra upitao:

„Gospode, koliko nespasenog naroda je u ovom mom gradu. Iako ih ne poznajem, volim ih. Šta ti osećaš za njih?“

Svakog sam jutra ponavljao to pitanje. Očekivao sam razložan odgovor. Očekivao sam da mi progovori i obrazloži svoje gledanje na izgubljeni grad. Da me ohrabri i nadahne tom ljubavlju.

Jednog jutra sam, izašavši iz kola, sa radošću počeo da slavim i hvalim Gospoda za Njegovu neizmernu ljubav i dobrotu. I tada, kao da me je udario grom. Osetio sam dodir Gospodnji. Samo jedan delić sekunde, i pomislio sam da ću umreti. Dodirnuo me je svojom neopisivom i užasnom tugom, svojim bolom i žalošću, strašnim osećanjem koje nosi u sebi za ovaj izgubljeni Beograd, a verujem i za svaki drugi grad i

svaku izgublenu dušu. Izgubio sam dah. Bilo je tako iznenada i tako nepodnošljivo teško. Samo jedan tren, i taj dodir se povukao. Zaridao sam neutešno, osećajući kako mi Njegov bol razdire dušu. Teturao sam stazom zagrcnut od bola. Nije više bilo reči. Nisam više molio. Samo bol i duboka tuga koja se iz mene izlivala kroz jecaje. Hodao sam tako do Gazele i nazad ridajući. Seo sam u kola i otišao na posao, ali ta žalost i tuga me nisu napuštale. Radio sam, ali nisam mogao ni sa kim da razgovaram. Najradije bih se neg-

de zavukao i plakao. I to je trajalo narednih desetak dana.

Da je Gospodnji dodir trajao duže od tog kratkog trena, siguran sam da bih umro tamo na toj stazi. Iskustveno sam spoznao svu dubinu Njegove ljubavi. Spoznao sam silu koja Ga je dovela i vodila kroz strašnu bitku za izgublenu ljudsku dušu, za moju dušu. Slobodno mogu da je nazovem agonija ljubavi. Njegova borba još uvek traje. Ta bol će se ugasiti sa poslednjom spašenom dušom.

Božidar Mladenović, Bela Crkva

ISUS:

**“A JA VAM KAŽEM:
VOLITE SVOJE NEPRIJATELJE,
I MOLITE SE ZA ONE KOJI VAS PROGONE.”**

EVANDJELJE PO MATEJU 5:44

ἀγάπη
AGAPE

NACIONALNA PRIPADNOST

Kada hrišćanin pokuša da poveže svoju veru sa nacionalizmom, čekaju ga velike teškoće jer to ne može da pomiri sa Svetim Pismom. Odmah nam na um dolaze izjave apostola Pavla. „Nema više Judeja ni Grka“ (Galatima 3:28), i: „Gde nema Grka ni Judeja, obrezanja ni neobrezanja, varvarina ni Skita, roba ni slobodnjaka, nego je sve i u svemu Hristos“ (Kološanima 3:11). Ova apostolova misao je jasna i razumljiva. Ona ne ostavlja nikakvo mesto nacionalizmu u Crkvi.

Sjedinjenjem u Hristu svi vernici postaju narod Božji, „... rod izabrani, carsko sveštenstvo,

narod sveti, narod zadobijen...” To je jedna nova pripadnost koji omogućuje puninu obećane budućnosti u Carstvu Božjem, da objavimo vrline Onoga koji nas dozva iz tame u čudesnu svetlost svoju. „Koji nekad nismo bili narod, a sada smo narod Božiji; koji nekada nismo bili pomilovani, a sada smo pomilovani“ (1. Petrova 2:9-10).

Mi smo Srbi, Rusi, Hrvati, Makedonci, Mađari, Amerikanci... ali sada smo deca Božija, narod Gospodnji, i građani neba. Govorimo različitim jezicima i definitivno smo različiti, ali postali smo nešto novo, narod koji je rođen Duhom Božjim. Naše identifikovanje treba da bude ne

sa ovozemaljskim narodima, već sa Hristom i Crkvom.

Narodi iz kojih smo potekli – jesu naše prvo, ali ne i jedino misionarsko polje. U principu, za nas koji imamo novi identitet u Hristu, to je sada sve tuđina. Svi interesi naših srca traba da su u Crkvi, u telu Hristovom. Naša otadžbina je na nebesima u tom predivnom Carstvu nebeskom. Njeni interesi su drugačiji od interesa bilo kojeg ovozemaljskog carstva. Oni mogu i ne moraju da se poklope, ali istovetni sigurno neće biti nikada.

Bog nas je sa svrhom izabrao i pozvao između neznabožaca, i tužno je ako se mi sada kao otkupljeni hrišćani ponovno pokušavamo vratiti nazad ovom svetu. To je staro iskušenje sa kojim se borio Izrailj: „Bićemo kao i svi drugi narodi.“ Neka ne bude tako, jer to je greh koji nas dovodi u direktno neprijateljstvo sa Bogom.

„Preljubnici! Zar ne znate da je prijateljstvo sa svetom neprijateljstvo prema Bogu? Stoga, ko hoće da bude prijatelj svetu, postaje Božji neprijatelj“ (Jakovljeva 4:4).

„Ako neko voli svet, u njemu nema Očeve ljubavi. Jer, sve što je u svetu - požuda tela, požuda očiju i razmetanje onim što se ima - ne dolazi od Oca, nego od sveta. Svet i njegove požude prolaze, a ko izvršava Božiju volju, ostaje dovek“ (1. Jovanova 2:15-17).

Zbog toga uvek glasno propovedajmo učenje o našoj nebeskoj otadžbini, jer naša otadžbina je na nebesima, odakle i iščekujemo Spasitelja, Gospoda Isusa Hrista (Filipljanima 3:20). To je jedinstveno gledište svih onih koji su istinski Hristovi, sve drugo su ogromne zablude i lažna učenja koja su donela veliko зло čitavom ljudskom rodu.

Ivan Zlatanović, Leskovač

ZAVISNOST OD BOGA

*„Sve mogu po onome
koji mi daje snagu.”*

Filipljanima 4:13, NSP

Pavle je sa nama podelio ključ svog neverovatnog uspeha u životu: „Sve mogu po onome koji mi daje snagu.” On je time rekao da je spreman na sve zbog Onoga koji mu daje unutrašnju snagu. Postoji sindrom koji se zove „problem pokretanja” i manifestuje se u neodlučnosti i odlaganju da se nešto započne i pokrene. To doživljavaju ljudi koji se osećaju nesigurno u svoju budućnost. Čini se da nikada ne stignu do mesta u životu gde se osećaju spremni, pa propuštaju prilike.

Život kaže: „Spreman ili ne, evo me dolazim.” Životne neizbežnosti ne znače da je priprema nevažna - veoma je važna - ali osećaj spremnosti je veoma precenjen. Pozvani smo da živimo „po veri, a ne po gledanju” (2. Korinćanima 5:7, NSP).

Kada je Bog doveo Izrailjce u obećanu zemlju, rekao im je da prvo zakoče u reku Jordan, i tek nakon toga je On razdvojio vodu. Da su prvo čekali dokaze, još bi čekali na obalama reke Jordan. Vera raste kada Bog kaže „idi”, a ti kažeš „da”. Istina je da ne shvataš šta možeš da uradiš dok to ne uradiš. „Spreman” se dešava i ostvaruje brže ako se već krećeš.

Ako čekaš da se pokreneš kada budeš potpuno spreman, onda ćeš čekati dok ne umreš. Isus ti ne kaže: „Idi; spreman si.” On ti kaže: „Idi; Ja ću ići sa tobom.” Rašćeš dok „ideš”. Razvijaćeš se dok to „radiš”. Evo ključa: ono što te čini spremnim na sve i bilo šta, jeste Onaj koji ti daje unutrašnju snagu. Bog je to tako osmislio, jer želi da zavisíš od Njega.

Bob & Debby Gass

Gore navedeno proučavanje Božije Reči
je intelektualna svojina udruženja
UCB hrišćanska misija.

OČUVANJE

Očuvati potpunost duha

Mi smo živi. Bog je nadahnuo naš život. Početna i osnovna sila takvog života je duh. Da nema duha u nama mi ne bismo upoznali Svetog Duha, niti bismo znali kome pripadamo i kamo spadamo. *“Jer ne primiste duha ropstva, da se opet bojite; nego primiste Duha usinovljenja kojim vičemo: Ava! Oče! Ovaj Duh svedoči našem duhu da smo deca Božija” (Rim. 8:15-16).*

Naš duh nam pruža svest o Bogu i svest o sebi. Ja znam da sam Božije dete. To sam svojim duhom primio kao spasonosni sadržaj. Živim tako što znam ko sam, šta sam i do koje mere sam blagosloven u životu.

Nečastivi nastoji da razori naš duh. Njemu se ne sviđa naša sloboda, pogotovo zato što je naš duh oslobođen i može da se bez smetnji obrati ljubaznom, snis-

hodljivom i svagda bliskom nebeskom Ocu. Ja sam ja i to je neuzdrmana činjenica. Ja se obraćam Bogu i to je takođe znak da On zna ko sam ja.

U ovom trenutku neću pitati da li je to znak ko je Bog. I tako se u dvadeset prvom veku o Bogu neće znati više nego što se o njemu znalo u prvom veku. *“Pošto nam je njegova božanska sila darovala sve što je potrebno za život i pobožnost, poznanjem onoga koji nas pozva slavom i vrlinom” (2. Pet. 1:3).*

Važnije nam je saznanje da Bog želi da me očuva onako kako želi da očuva i druge. On zna da ja nisam neko drugi i da u večnosti neću biti neki drugi čovek. Moj duh će učestvovati u svim mojim preobražajima: biću drugačiji ali neću postati druga osoba.

Kada govorim o potpunom očuvanju duha, onda moram poći od

žalosnog stanja duhovnog života kod mnogih mladih ljudi: većina želi da bude neko drugi, a ne da postanu od Boga promenjeni ljudi. Neki bi voleli da budu kao njihovi roditelji. To nije loše, naročito ako su roditelji verni. Međutim, i ti uzorni roditelji bili su to zato što su se – svedočenjem, zalaganjem i radom Svetog Duha – izborili da budu slični Hristu. Znači, Gospod Isus je jedini naš ugled.

Mnogo više odstupaju od Hristovog lika mladi ljudi kojima za ugled služe uspešni ljudi. Izraz "uspešan čovek" ne postoji u Svetom pismu. Reč Božija obećava napredak onom ko izbegava loše društvo i uživa u proučavanju i izvršavanju Gospodnjeg Zakona:

"On je kao drvo usađeno kraj potoka, što rod svoj donosi u svoje vreme, i kome list ne vene, i napreduje u svemu što radi" (Psalam 1:3).

Uspeh nije ono što treba postići. Glavna je poslušnost. Hoće li pak biti poslušnosti u dvadeset prvom veku?

Bez poslušnosti se ne može računati na očuvanje duha. Ko misli da mu duh bude potpun pred Hristom, taj svakako mora znati: ja jesam ja, ali vredim ukoliko priznajem Gospoda koji je

rekao: *"Ja sam onaj koji jesam"* (Izl. 3:14).

Kako očuvati potpunost duha? U stalnoj povezanosti sa Bogom, sa našim stalnim čuvarom. To znači: moli se neprestano, proučavaj Sveto pismo stalno i drži se crkve u svim prilikama.

Očuvati potpunost duše

Čovek je i duša. On ima svoj razum i znanja i htenja i osećanja. Ne treba mnogo mudrosti pa da se uvidi koliko je važno da se očuva potpunost duševnog života. Bez pravog duševnog života, hrišćanin ne bi upoznao ni Boga, ni sebe, ni druge ljude.

U oblasti društvenih kretanja postaje sve očiglednije da se gubi razum. Prosto je neverovatno kakvi beznačajni uzroci se iznalaze da bi se poveljeli ratovi. Dva-deseti vek je imao dva svetska rata i mnogo, jako mnogo međusobnih ratova i oružanih razračunavanja između država, naroda i plemena. Rane iz tih bojeva i druge njihove posledice imaće da leči dvadeset prvi vek. Kako da ih leči kada je i on sam obeležen bitkama i napetošću?

Gubitak razuma kod pojedinaca se ne uočava lako. Prvo: razum svih ljudi je oštećen njihovom ogrehoavljenosti. Apostol Pavle je napisao: *"Jer je telesno mudrovanje neprijateljstvo Bogu,*

pošto se ne pokorava zakonu Božijem, niti pak može” (Rim. 8:7).

U ovakvom stanju javlja se i nedostatak volje. Sve je više pojedinaца, porodica, pa i naroda i država, koji znaju šta neće, ali ne znaju šta hoće. Nije to zbunjenost. Nisu to neki zbunjeni ljudi i društvo, to su duševni invalidi.

U dvadeset prvom veku nastaviće se sa daljim porobljavanjem ljudske volje. Pogledajte šta piše u Otkrivenju Jovanovom: *“I stradaх na pesku morskome i videh zver gde izlazi iz mora koja imaše deset rogova i sedam glava, i na rogovima njezinim deset kruna, i na glavama njezinim imena hulna. I zver koju videh bejaše slična risu i noge joj kao u medveda, i usta njezina kao usta lava. I dade joj aždaja silu svoju i presto svoj i vlast veliku. I videh jednu od glava njezinih kao na smrt zaklanu, i njezina smrtna rana izleći se. I sva zemlja diveći se pođe za zveri i pokloni se aždaji koja dade vlast zveri; i pokloniše se zveri govoreći: Ko je kao zver? Ko može s njom ratovati? I data joj beše usta koja govore ohole reči i huljenja, i dade joj se vlast od zlotvora četrdeset dva meseca. I otvori usta svoja za huljenje na Boga, da huli Ime njegovo, i dom njegov, i one koji stanuju na nebu. I dano joj bi da ratuje protiv svetih i da ih pobedi; i dana joj bi vlast nad svakim ro-*

dom i narodom i jezikom i plemenom. I pokloniše se njoj svi oni koji žive na zemlji, čije ime nije zapisano u Knjizi života Jagnjeta zaklanog od postanja sveta” (Otk. 13:1-8).

I aždaja i zver u ovom uzbudljivom viđenju su nosioci vlasti. Pominje se ratovanje i pobeda. Ne pominju se pobijeni. Nema reči o zarobljenicima. U ovom odeljku nema ni robova. Prikazani su ljudi koji se dive i klanjaju, podanici čija je volja ubijena. To su težnje novog stoleća: ljudi i žene bez volje, ne znaju šta hoće, ne znaju šta neće, poslušni su proždrućem uticaju televizije i kompjutera. Njima je nametnuta jedna vešto iskazana zapovest: *“Sve ovo daću tebi ako padneš i pokloniš mi se” (Mt. 4:9).*

Pored podrivanja volje, nečastivi će potkopavati i osećanja. Sve manje je osećanja za nevolje bližnjih. Na primer, nekad je svaki sused, rođak i prijatelj odlazio da izjavi saučešće kada neko umre. Danas i najbliži šalju telegrame ili se javljaju telefonom. Sutra će to činiti posredstvom računara. Slično će biti i sa rođendanima, venčanjima i drugim domaćim događajima. Ljudi će znati šta je red, a neće saosećati.

Zli duh nagriza osećanja putem umetnosti. Poslušajte savremenu muziku, odnosno pesme uz prat-

nju instrumenata. Tu se teško razaznaju reči pesme. Često se ljudski glas ne čuje kako treba zato što ga pratnja zaguši. Kada poruka nije jasna, ili je dosadna, ili joj je sadržaj bezvredan, šta ostaje za osećanja? Ništa. Zašto? Zato što takva muzika nije usmerena prema plemenitosti, nego se koristi da skrene pažnju mladih ljudi napadom na njihove bubne opne.

Nažalost, ovaj način skretanja pažnje se iz kafića i disko klubova seli i među verne. Uvlači se taj duh: umesto da privučemo grešnike svojom čestitošću i lepim vaspitanjem, mi im pokazujemo koliko smo slični njima u bučnosti i neuzdržanju. Da vam usput napomenem: izraz grupa za slavljenje ne postoji u Svetom pismu.

Da bi se očuvala potpunost duše, neophodno je očuvati potpunost ljubavi. Ljubav neće nestati bez obzira što mnogi govore: "Nema ljubavi! Nema ljubavi!" Reč Božija kaže drugačije: *"Ljubav nikad ne prestaje"* (1. Kor. 13:8a).

Ako neko ne voli Gospoda, voleće nekoga ili nešto drugo. Pija-

nica će voleti šljivovicu, političar vlast, a oholi čast.

Mnogi mladi ljudi su zaljubljeni u dvadeset prvi vek. To je njihov vek. U njemu će oni biti bez posla, u njemu će ginuti, ali oni će ga voleti. Tako će ih Satana ubijati, ali oni to neće zapažati: taština novog veka će vrlo čvrsto prikovati njihovu pažnju i njihovu ljubav.

Kako očuvati potpunost duše? Isto kao i potpunost duha: molitvom, proučavanjem Svetog pisma i životom u zajednici dece Božije. To su napori i duha i duše. Zato o očuvanju duše govorim ovako opširno. Ne bojte se napora. Svevišniji će dati snagu. To znam *"ubeđen u to, da će Onaj koji je otpočeo dobro delo u vama dovršiti ga sve do dana Isusa Hrista"* (Filip. 1:6).

Očuvati potpunost tela

Telo je materijalna celina, organski sjedinjena, prožeta smisao-nim i svesnim životom zahvaljujući delovanju duše i njenom životu u čoveku. Telo zavisi od razmene materije, ali i razmena materije zavisi od duševnih sta-

nja odnosno raspoloženja. Zato, na primer, ne možemo pouzdano odrediti da li je neko ljut zato što jede ljutu papriku i biber, ili neko jede ljutu papriku i biber zato što je ljut.

Više bih voleo da vam o očuvanju tela govori lekar, ali moram biti poslušan reči Božijoj i od vas postavljenom zadatku. Zato se ograničavam na neka saopštenja iz Svetog pisma. Prvo je: *"Jer niko nikad ne omrznu na svoje telo, nego ga hrani i neguje, kao i Gospod Crkvu"* (Ef. 5:29).

Nemojte mrzeti svoje telo. Sve više će se javljati ljudi koji će vam govoriti da telo ne treba voleti, zato što to ometa duhovni život. Međutim, Bog ništa – pa ni naše telo nije stvorio da bi bilo omrznuo ili napadnuto. Naprotiv, sva tvorevina je usmreljena skladu i saglasju.

Odnosite se prema svom telu kao prema hranu. Dvadeset prvi vek će pronaći mnoge lekove. To je prirodna težnja. Međutim, to će lude ohrabriti na neprirodan i nepristojan odnos prema telu, dopustiće sebi što nije dobro, plemenito, lepo i zdravo. Zato nas Sveti Duh unapred upozorava: *"Sve mi je dozvoljeno, ali sve ne koristim; sve mi je dozvoljeno, ali ne dam da išta ovlada mnom. Jela su za trbuh i trbuh za jela, ali*

će Bog ukinuti i jedno i drugo. A telo nije za blud nego za Gospoda, i Gospod za telo. A Bog i Gospoda vaskrse, i nas će vaskrsnuti silom svojom. Ne znate li da su tela vaša udovi Hristovi? Hoću li, dakle uzeti udove Hristove i od njih načiniti udove bludničine? Nikako! Ili ne znate da ko se s bludnicom sveže jedno je telo s njom? Jer je rečeno: "Biće dvoje jedno telo". A ko se sjedini s Gospodom, jedan je duh s Njim. Bežite od bludničenja. Svaki greh što ga čovek učini, van tela je, a koji bludniči svom telu greši. Ili ne znate da je telo vaše hram Svetog Duha, koji je u vama, kojega imate od Boga i niste svoji? Jer ste kupljeni skupo. Proslavite, dakle, Boga telom svojim i duhom svojim, jer su Božiji" (1. Kor. 6:12-20).

Da li je potrebno da ovo tumačim u podrobnostima? Vama, jamačno, nije potrebno. Vi znate više od toga. Ako budete verovali da je vaše telo i telo vašeg bližnjeg mesto gde duša deluje, a Sveti Duh stanuje, onda neće biti ni tuče, ni nasilja, ni silovanja, ni bludničenja, ni nedoličnog prebračnog i bračnog života, ni side, niti mnogih drugih bolesti, ni preljube, ni drugih grehova kojima će dvadeset prvi vek biti pun i prepun.

Pročitani odeljak iz Prve poslanice Korinćanima daje u malo

reči i neke naznake o ishrani. Njih ne smemo zanemariti. Šta znači izraz: *"Jela su za trbuh i trbuh za jela"*? Danas ima jela što nisu za jelo. Mnogi su se hranili loše zato što su se hranili nerazumno, a hrana je po pravilu bila dobra. Danas se hrane loše zato što hrana nije dobra. Hemija spada u prirodne nauke, ali je postala neprijatelj prirode. Srešćete puno prodavnica zdrave hrane, ali se vrlo malo njih usuđuje da ponudi prirodnu hranu. Profit razara prirodu. Razara i naše telo, jer i mi spadamo u prirodu.

Potpunost našeg tela sačuvaćemo isto tako kao i potpunost duha i duše: molitvom, proučavanjem Svetog pisma i životom u zajednici dece Božje. Ostanimo čvrsto privrženi Hristu kao oni *"koji veruju u ime Njegovo; koji se ne rodiše od krvi, ni od želje telesne, ni od želje muževljeve, nego od Boga"* (Jovan 1:12-13).

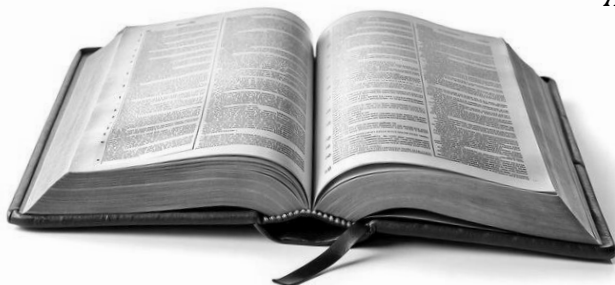
Tako se molimo, tako proučavajmo, tako verujmo, i Gospod će nas sačuvati i u stoleću pred nama.

Potpuno očuvanje

Draga braćo i sestre, Spasitelj poručuje: *"I vi, dakle, imate sada žalost; ali ću vas opet videti, i radovaće se srce vaše, i radost vašu niko neće uzeti od vas. I u onaj dan nećete me pitati ništa. Zaista, zaista vam kažem i da što god zaista ištete od Oca u ime moje, daće vam"* (Jovan 16:22-23).

Obećanje traje i danas. Ono važi i za vaše pokolenje. Zato ćemo i mi razgovarati sa nebeskom Ocem. Molićemo se i iskati: "Oče naš, sačuvaj nas u potpunosti. Neka svako od nas u potpunosti dočeka dolazak Tvoga Sina i našeg Spasitelja Gospoda Isusa Hrista. Očuvaj, molimo Te, naš duh. Očuvaj ga u potpunosti. Očuvaj, molimo Te, našu dušu. Očuvaj je u potpunosti. Očuvaj, molimo Te, naše telo. Očuvaj ga u potpunosti. Neka nas Tvoj Sveti Duh uči i održava, i svakog pojedinačno upućuje na celokupnu istinu. Ovo Te molimo u ime Tvoga Sina, a našeg Spasitelja i Gospoda, Isusa Hrista. Slava jedinom Bogu: Ocu i Sinu i Svetom Duhu! Amin."

Aleksandar Birviš

RAZUMIJEVANJE

Jedan farmer je imao štence koje je namjeravao prodati. Zalijepio je oglas da prodaje štence, i narednih dana, većina ih je bila prodana.

Jednog dana mu je prišao jedan dječak i rekao: „Gospodine, želim kupiti jednog od Vaših štenaca.”

„Pa,” odgovorio je farmer brišući pritom znoj s vrata, “ovi su štenci fine pasmine, i prilično su skupi.”

Dječak je spustio glavu na trenutak. Zavukao je ruku u svoj džep i izvukao punu šaku sitniša i dao ih farmeru.

„Imam 39 centi, da li je to dovoljno da pogledam?”

„Naravno, “ rekao je farmer. Tada je zazviždao i viknuo: „Doli, dođi!”

Iz kućice za pse je dotrčala kucica Doli sa četiri male krznene loptice. Dječak je priljubio svoje lice uz žičanu ogradu. Oči su mu zaigrale od uzbuđenja.

Kako su psići stizali do ograde, dječak je vidio još nešto bli-

zu kućice. Polako se približavala još jedna krznena loptica; vidljivo manja. Psić je imao kržljivu nogicu i nikako nije mogao hodati kako treba.

„Želim ovog psića”, rekao je dječak, i pokazao prema najmanjem psiću.

Farmer je kleknuo kraj dječaka i rekao: „Sine, ne želiš ovog psića. Nikada neće biti u mogućnosti trčati i igrati se kao ostali psi.”

Tada se dječak odmaknuo od ograde, posegnuo za nogavicom i počeo je zavrtati prema gore. Otkrio je nogu i pokazao seljaku dvije čelične šipke koje su se protezale sve do zemlje - gdje su bile spojene s umjetnim stopalom. Pogledao je farmera i rekao:

„Vidite gospodine, ni ja ne trčim dobro, a ovaj psić će trebati nekoga ko ga razumije.”

Svijet je prepun ljudi koji trebaju nekoga ko će ih moći razumijeti.

::

ISUS TE POZIVA

„Ja (Isus) sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.”
(Jovan 10,9a)

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.”
(Rimljanima 10,13)

***Ako još ne poznaješ Isusa Hrista
kao svog Spasitelja i Gospoda,
onda Ga pozovi da to postane.***

***Ako si Ga već pozvao u svoj život
da bude tvoj Gospod i Spasitelj,
onda pomози drugima da učine to isto.***

nova knjiga

NEBO, PAKAO I ŽIVOT POSLE SMRTI

PRECEPT
služba u Srbiji

Smrt je neminovna, ona je stvarnost. Svi mi bez izuzetka imamo zakazan sastanak sa smrću. U Psalmu 89:48 piše: „Koji čovek živi, a da neće videti smrt?”

Da li je smrt kraj? Mnogo je teorija. Različite religije nude razne scenarije, od reinkarnacije do neba u kome device ispunjavaju senzualna zadovoljstva. Neki kažu da postoji mesto zvano pakao, drugi kažu da Bog pun ljubavi nikoga ne bi osudio na pakao. Neki kažu da kada umreš, mrtav si, i to je kraj; drugi pak kažu da je to samo početak.

Šta je istina? Šta je sigurno? Pošto zasigurno svi umiru, zar ne bi bilo dobro znati šta se dešava nakon smrti?

Knjiga „Nebo, pakao i život posle smrti” je proučavanje osmišljeno da vam pomogne da sami vidite šta Biblija, Reč Božja kaže o ovoj temi.

Knjiga ima šest lekcija i obrađuje pitanja vezana za ovu temu.

- **Šta je smrt, kako dolazi, zašto svi umiremo?**
- **Šta se dešava posle smrti sa onima koji veruju u Isusa Hrista, a šta čeka one koji ne veruju?**
- **Da li će se vaskrsenje stvarno dogoditi?**
- **Kada i kako?**
- **Kakav će biti večni život?**

Knjiga je izašla u izdanju službe „Precept“, a možete je naručiti kod **Ksenije Sabo**.
Broj telefona: +381616119915 | E-mail: ksenijasabo@gmail.com

KRENIMO NA PUTOVANJE

PREOBRAŽAJA I

PRIPREME!

**JER, KO
MENE NAĐE,
ŽIVOT NALAZI.**

Poslovice 8: 35

KORAK PO KORAK PUTOVANJE
PREOBRAŽAJA I OPREMANJA
ZA SLUŽBU

EXPLORE

EXPLORE

je namenjen svima koji...

...teže dubljem, prisnijem i
sadržajnijem odnosu sa Bogom.

...shvataju da postoje stvari
u njihovom životu koje ih
sprečavaju da
napreduju.

...žele da spoznaju Božji plan
za svoj život kako bi ga sledili.

...žele da prodube razumevanje
isceljenja kako bi
služili drugima.

Ellel Ministries
Srbija

**PRIBLIŽAVANJE BOŽIJEG
SRCA LJUDSKOM SRCU**

info.srb@ellel.org